

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίαν δρ. 25.—	Ἐτησίαν Φραγκα 25.—
Ἑξαμηνίαν > 14,—	Ἑξαμηνίαν > 14,—
Τριμήνιον > 7,50	Τριμήνιον > 7,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίαν) δολλάρια 4.	

Περίοδος Β'. Τόμος 29ος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 10 Σεπτεμβρίου 1922

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 33 παρὰ τὸ Βασιλειον

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 41

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἐκόστισε χίλια φράγκα. Μὰ ὁ Φαγάνας εἶχε ὡς ἀρχὴν ὅτι δὲν πρέπει νὰ τσιγκουνεύεται κανεὶς στίς σοβαρὲς ὑποθέσεις κι' ὅτι εἶναι ὠφελιμώτερον νὰ ξοδεύῃ κανεὶς τὰ χρήματά του ὅπου πρέπει, παρὰ νὰ τὰ τοκίζει.

Ἀφοῦ ἔλαβαν αὐτὰ τὰ μέτρα, ξεκίνησαν ἀπ' ἀπ' τὴν Ἀμιέννη, χωρὶς νὰ μείνουν στιγμὴ παραπάνω, γιατί ἐπρεπε δίχως ἄλλο νὰ ξεκινήσουν πρὶν ὁ Σφάχτης φθάσῃ ἐκεῖ.

Ἦταν βέβαια περιττὸ νὰ συναντηθοῦν μετὸν ἀντίπαλό τους σὲ κανένα σταυροδρόμι.

Ἐξω ἀπ' αὐτό, ἂν εἶχαν μιὰς ὥρας προτεραιότητα ἀπ' τὸ βασιλιά, δὲν εἶχαν ὅμως καιρὸ νὰ χάνουν, ἂν ἤθελαν νὰ φτάσουν στὸ Σαίν-Βαλερὺ προτοῦ ἀποβίβασθῃ ἀπ' τὸ Ἀγγλικὸ βαπόρι ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸ ἑκατομμύριο.

Σύμφωνα μετὰ τὰ χαρτὰ τῆς βαλίτσας, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ ἔφτανε στὴν προκυμαίαν τοῦ Σαίν-Βαλερὺ τὴν Τρίτη, 20 Μαΐου, στίς ἑξὶ τὸ πρωῒ, δηλαδὴ τὸ πρωῒ τῆς ἄλλης ἡμέρας.

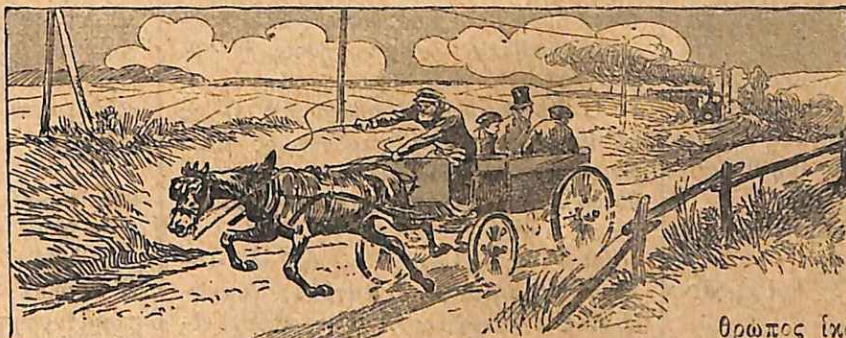
Κι' ἔμεναν ἀκόμη πενήντα χιλιόμετρα γιὰ νὰ φτάσουν στὸ μικρὸ λιμάνι τοῦ Σαίν-Βαλερὺ, ποῦ ἦταν ὁ σκοπὸς καὶ τὸ τέρμα τοῦ ἀφάνταστου αὐτοῦ ταξιδιοῦ.

Ὁ Ἀτσαλοπόδης θὰ μπορούσε ν' ἀνθέξῃ ὡς τὸ τέλος;

Μ' ὅλην τὴν αἰσιοδοξίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην ποῦ εἶχε στ'

ἄλογό του, ὁ Γάτουλας ἀνησυχῶσε γιατί διέκρινε στ' ἄλογό του, καθὼς ἄλλωστε ἦταν φυσικὸ, συμπτώματα κόπου.

Πρῶτα-πρῶτα δὲν θέλησε νὰ φάῃ στὴν Ἀμιέννη καί, καθὼς ἔτρεχε μετὰ τὴ συνειδησμένη του γρηγοράδα, ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ἦταν συχνότερη ἀπ' τὸ κανονικόν, τὰ πλευρά του ἀνεδοκατέβαιναν, ἀπ' τὰ ρουθούνια του, ποῦ εἶχαν γίνῃ μπλάβα, ἔβγαίνε χνῶτο καυτὸ καὶ τὰ βλέμματά του ἔδειχναν πὼς δὲν ἦταν διόλου σὲ καλὴ κατάστασιν.

«Σὰ νάθελε νὰ συναγωνισθῇ τὸν σιδηρόδρομο...» (Σελ. 315 στ. α').

Κι' ὅμως τὸ θαυμάσιο αὐτὸ ἄλογο ἔτρεχε ὁλοένα.

Στὸ Λογκπρὲ σιχμάτησαν. Μόλις ὁ Ἀτσαλοπόδης στάθηκε, ἄρχισε νὰ τρέμῃ πάνω στὰ πόδια του τόσο πολὺ, ὥστε ὁ Γάτουλας φοβήθηκε μήπως τὸν δῇ νὰ πέσῃ κι' εἶπε:

— Καλύτερα νὰ τρέχῃ!

Τόλῃς τὸ στόμα μιὰς μποτίλλιας ῥακῆς μετὰ μιὰ πετρεῖα καί, χώνοντάς το στὸ στόμα τοῦ φτωχοῦ ζώου, τὸ ἀνά-

«Ὁ Φρέδος ἔτρεχε πρώτος...» (Σελ. 322, στ. β').

κασε νὰ καταπιῇ ὅλη τὴ ῥακὴ ποῦ εἶχε ἡ μποτίλλια.

Τὸ πιστὸ ἔφερε τ' ἀποτέλεσμα του: Τὸ ἄλογο, μεθυσμένο ἀπ' τὴ ῥακὴ κι' ἀπ' τὴν κούρασιν, ἔτρεχε τόσο, ποῦ οἱ ταξιδιωτὲς νόμιζαν πὼς ὄνειρευόνταν.

Κάθε τόσο κλονίζονταν καὶ παραπατοῦσε, μὰ ὁ Γάτουλας, μ' ἓνα ἀπότομο τράβηγμα τοῦ χαλινοῦ, τὸ κρατοῦσε καὶ τὸ τρέξιμό ξανάρχιζε. Σὲ μιὰ στιγμὴ, λίγο ἔλειψε νὰ σωριαστῇ χάμω, μὰ ἔβαλε ὅσες δυνάμεις τοῦ ἔμεναν, σηκώθηκε καὶ ξεκίνησαν πάλι τρέχοντας.

Ἡ ὥρα ἦταν σχεδὸν ἑνδεκά.

Ὁ Φιδὲς κι' ὁ Φαγάνας κοίταζαν μ' ἄγωνία στὸ δρόμο καὶ φοβόνταν μήπως ἴδουν κανέν' ἀμάξι νὰ τοὺς φτάσῃ.

Ὁ βασιλιάς ἦταν ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ νικήσῃ ὁσαδήποτε ἐμπόδια θὰ τοῦ παρουσιαζόνταν στὸ δρόμο του. Ἡ ὑπόθεσιν ἦταν πολὺ σπουδαία καὶ θὰ ἐξαντλοῦσε ὅλην τὴν ἱκανότητά γιὰ νὰ τὴν κερδίσῃ.

Δὲν ἐπρόκειτο μόνο γιὰ τὸ ἑκατομμύριο: Ἀν τὸ κέρδιζε, θὰ ἐξασφάλιζε καὶ τὴν ἐκλογὴν του, θὰ ἔσωζε τὸ γόητρό του.

Γιὰτὸ ὁ βασιλιάς τῆς Μαύρης Μάσκας δὲν θὰ ἐδίσταζε βέβαια νὰ σκορπίσῃ κι' αὐτὸς μετὰ τοὺς φούχτες τὸ χρυσάφι κι' ὅπῃ ἦσαν ἀκόμη πολλὰς πιθανότητες ὅτι θὰ εὑρισκτοῖ ἓνα μέσο γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ Σαίν-Βαλερὺ πρὶν ἀγκυροβολῇ τὸ Ἀγγλικόν.

Καταλαβαίνει κανεὶς σὲ τί ἀγωνία βρισκόνταν οἱ ταξιδιωτὲς. Αἰσθανόνταν τοὺς κλονισμοὺς καὶ τὰ παραπατήματα τοῦ Ἀτσαλοπόδου, ἐνῶ ἐκοίταζαν πίσω τους, στὸ βάθος τοῦ δρόμου, παραμονεύοντας μήπως ἴδουν κανένα φῶς.

Ένα χιλιόμετρο τούς χώριζε απ' τὸ Νοαγέλ, όταν αὐτὸ ποὺ φοβόνταν ἔγι-
νε : Ἐκεῖ κάτω ἐφάνηκε ἕνα φῶς, μι-
κρὸ σὰν πυγολαμπίδα, ποὺ προχωροῦ-
σε γρήγορα, ἀκολουθώντας τούς ἐλιγ-
μοὺς τοῦ δρόμου.

—Μὰ τὴν καρδερίνα! φώναξε ὁ
Φιδές. Νά το!

—Μπορεῖ! εἶπε ὁ Φαγάνας, πάντα
ἤρεμος.

—Θ' ἀνθέξουμε ἕνα τέταρτο ἀκόμη,
ρώτησε ὁ Γάτουλας;

Μὰ ὁ γέρος δὲν ἀπαντοῦσε. Ὁρθίος
πάνω στὴ θέση του, μὲ τὰ χαλινάρια
τεντωμένα, τὸ καμτοῖκι σηκωμένο, ζη-
τοῦσε νὰ βγάλῃ ἀπ' τὸν Ἀτσαλοπόδη
τὴν τελευταία προσπάθεια, ποὺ θὰ τοῦς
ἔφερνε ἐπὶ τέλους νικητὲς στὸ τέρμα
τοῦ ταξιδιοῦ. Τοῦ μιλοῦσε, τὸν παρα-
καλοῦσε, τοῦ ἔλεγε ἄλλοτε χαϊδευτικά
ἐπιθετικά, ἄλλοτε βρισίξες. Καὶ τὸ φτώ-
χδ ζῶο φαινόταν σὰ ν᾿ανοίωθε τί τοῦ
ζητοῦσαν.

Ἐτρεχε πάντα, μὰ ἔτρεχε μὲ πηδή-
ματα, πότε σέρνοντας τὰ κουρσμένα
του πόδια στὸ δρόμο, πότε ὀρμώντας
ἐμπρὸς μὲ μιὰν ἀγωνιώδη προσπάθεια.

—Τρέχα, χρυσό μου... Τρέχα, ἀί-
τέ μου!

Ἡ ἀπόσταση ποὺ τούς ἐχώριζε ἀπ'
τὸ μακρυνὸ φῶς, δὲν λιγόστευε.

Πέρασαν τὸ Νοαγέλ. Αἰσθανόνταν
ὅτι ἡ θάλασσα δὲν ἦταν μακριὰ γιατί
τὰ πρόσωπά τους, ἰδρωμένα ἀπ' τὴν
ἀγωνία, τὰ δρόσιζε μιὰ δροσάτη θαλασ-
σινὴ ἀύρα.

Κι' οἱ τρεῖς μαζί φώναζαν, σὰν τὸ
γέρο ἀμαξά :

—Τρέχα, χρυσό μου... Τρέχα, ἀί-
τέ μου!

Μὰ ξαφνικά τὸ φτωχὸ ἄλογο σω-
ριάζεται χάμω, γιὰ νὰ μὴν ἐξαναση-
κωθῇ πιά.

—Ανάθεμα! φώναξε ὁ Γάτουλας...
Τρία χιλιόμετρα μᾶς ἔμεναν!.. Εἶναι
ἀμαρτία!

Οἱ κακοῦργοι εἶχαν κατεβῇ ἀπ' τ'
ἀμάξι καὶ κοιτάζαν μὲ λύπη τὸ ἄλογο
ποὺ ἔμενε ἀσάλευτο στὸ δρόμο.

Δὲν ἀνάνευε πιά. Τὸ εὐγενικὸ ζῶο
εἶχε ἀφήσει τὴν τελευταία του πνοή
τρέχοντας κι' ὕστερα σωριάστηκε χά-
μω, πεθαμένο ἀπ' τὴν κούραση, πεθα-
μένο στὸ πεδίο τῆς τιμῆς.

Κι' οἱ τρεῖς ἤρθαν καὶ χάιδεψαν τὸ
κοκκαλιάρικο κεφάλι καὶ τὰ ρουθούνια,
ποὺ ἀχνίζαν ἀκόμη κι' ἐθγαζαν κοκκι-
νισμένον ἀφρό.

—Τώρα τί θὰ γίνηι; ρώτησαν ὁ
ἕνας τὸν ἄλλο.

—Νὰ τρέξουμε! εἶπε ὁ Φαγάνας
δείχνοντας τὸ φῶς, ποὺ ἀπ' τὴ στιγμή
ποὺ εἶχαν σταματήσῃ ὄλο καὶ πλη-
σίαζε καὶ γινόταν πάντα μεγαλύτερο
καὶ λαμπρότερο.

—Ναί! Νὰ τρέξουμε! εἶπε κι' ὁ

Φρέδος, ποὺ ἔβραζε ἀπὸ ἀνυπομο-
νησία.

—Μόνο τρία χιλιόμετρα μᾶς μένουν
ἀκόμα, εἶπε ὁ Φαγάνας.

—Με' τὴν προτεραιότητα ποὺ ἔχου-
με, μπορούμε νὰ φτάσουμε πρῶτοι.

—Ἐμπρός! διέταξε ὁ Φιδές.

Ἐτρεξε στ' ἀμάξι, πῆρε τὴν πολύ-
τιμη βαλίτσα καὶ ξεκίνησε μὲ βῆμα
γυμναστικό. Πίσω τοῦ ὁ Φρέδος.

Ὁ Γάτουλας ἔρριξε μιὰ τελευταία
ματιά στὸ νεκρὸ του ἄλογο, σκούπισε
ἕνα δάκρυ ποὺ κύλησε στ' ἄσπρα του
γένεια κι' ἀκολούθησε, τρέχοντας κι'
αὐτός. τούς συντρόφους του.

Ὁ Φαγάνας ἔμενε τελευταίος, μι-
σοστρέφοντας πρὸς τὸ φῶς, ποὺ δὲν
ἤθελε νὰ τὸ χάσῃ ἀπ' τὰ μάτια του.

Ἐτρεξαν ἔτσι μιὰ ὥρα.

Κάθε τόσο, ὁ Φαγάνας ἐφώναζε :

—Ἄλτ! Ἀνάπαυσίς!

Σταματοῦσαν κι' ἔπερναν τὴν ἀνα-
πνοή τους σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ τὸ ἀμά-
ξι ἦταν ἀναγκασμένο ν' ἀνεβῇ ἕναν ἄ-
νήφορο, χωρὶς νὰ παρατρέχῃ.

Ἀλλωστε τὸ ἄλογο ποὺ ὠδηγοῦσε τὸν
βασιλιά, δὲν ἦταν τόσο γρήγορο, ὅσο
ἦταν ὁ δυστοχισμένος Ἀτσαλοπόδης.

Ἐτρεχε πολὺ λιγώτερο κι' οἱ τέσ-
σερες σύντροφοι μπόρεσαν, χωρὶς πολ-
λὴ προσπάθεια, νὰ διατηρήσουν τὴν ἀ-
πόσταση ποὺ τούς ἐχώριζε ἀπ' αὐτό.

Ὁ Φρέδος ἔτρεχε πρῶτος ἀπ' ὅλους
σὰ σβέλτο σκυλάκι, χαρούμενος γιατί
μποροῦσε νὰ ξεμουδιάσῃ τὰ πόδια του
ὑστερ' ἀπ' τὸ ἀναγκαστικὸ συμμάζω-
μα στ' ἀμάξι.

Ὁ Φιδές ἄπλωνε κανονικά τὰ μα-
κρὰ του πόδια κι' ὁ Φαγάνας, γυμνα-
σμένος σ' αὐτὲς τίς δουλιές, ἔτρεχε ἄ-
κοπα. Μόνον ὁ γέρο-Γάτουλας φτυοῦ-
σε καὶ λαχάνιαζε λιγάκι. Μὰ νὰ τὸ
μικρὸ δάσος, νὰ ἡ ἀκτὴ, μερικὰ φα-
ράδια σπιτάκια, κι' ἕνας ἀκάθαρτος
δρομάκος ποὺ μυρίζε ψάρια: Εἶναι
τὸ Σαῖν-Βαλερύ, ἔφτασαν! Τ' ἀμάξι
τοῦ βασιλιά εἶναι μακριὰ ἀκόμα. Μό-
λις διακρίνεται στὴν καμπὴ τοῦ δρόμου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Ὁ ὑπόνομος

Μόλις ἐμπήκαν στὸ κοιμισμένο φα-
ράδιο χωριό, ὁ Φαγάνας ἀνέλαβε τὴν
ἀρχηγία τῆς ἐκστρατείας. Οἱ ἄλλοι τὸν
ἀκούγαν ἀπὸ ἐνστικτο, γιατί ἤξεραν
ὅτι, ἀν μιλοῦσε λίγο, τὸ μυαλό του δ-
μως δούλευε πολὺ.

Περνοῦσε μέσ' ἀπ' τὰ σοκάκια τοῦ
Σαῖν-Βαλερύ, σὰ νὰ ἤξερε καλὰ αὐτὸν
τὸν τόπο, ὅπου εἶχαν φτάσει μεσάνυχτα.

—Ἀκολουθεῖτε με! εἶπε στοὺς
ἄλλους.

Καὶ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

Ὁ Φαγάνας πέρασε καὶ τοὺς τέσσε-
ρους δρόμους τοῦ χωριοῦ. Ὅστερα
ἤγγε πρὸς τὸ λιμάνι καὶ τὸ κοιτάζε
προσεχτικά.

Τρεῖς φορές πέρασε, μὲ τὸ κεφάλι
σκυμμένο πρὸς τὸ χῶμα, τὸ δρόμο ποὺ
ὠδηγοῦσε ἀπ' τὸ καλύτερο χάνι τοῦ
χωριοῦ στὸ λιμάνι. Ὅστερα ὠδήγησε
τούς συντρόφους του νὰ κρυφτοῦν ἀνά-
μεσα σὲ δυὸ βάρκες ποὺ εἶχαν γείρει
πάνω στὸν ἄμμο, καὶ κεῖ ἔκκμαν συμ-
βόλιον.

Ἀπ' τὴ θαυμασία αὐτὴ θέση, οἱ
κακοῦργοι, ἄορατοι, θὰ μπορούσαν νὰ
ἐπιβλέπουν τὸ δρόμο, ἀπ' ὅπου θὰ περ-
νοῦσε, σὲ λίγο, τ' ἀμάξι τοῦ βασιλιά,
γιὰ νὰ πάῃ στὸ χάνι.

Ἐῶ ἀπ' αὐτό, ὁ Φαγάνας ἔβλεπε
δεξιά του τὸ χάνι αὐτὸ μὲ τὰ φωτι-
σμένα παράθυρα, κι' ἀριστερὰ του τὴν
προκυμαία τοῦ λιμανιοῦ, ὅπου θ' ἄγκυ-
ροβολοῦσε τὸ πλοῖο ποὺ θάρχόταν ἀπ'
τὴν Ἀγγλία. Εἶχε διαλέξει λοιπὸν
πολὺ καλὰ τὸ παρατηρητήριό του.

Ὁ Φιδές, ὁ Γάτουλας κι' ὁ Φρέ-
δος τὸν κοιτάζαν στὸ στόμα, περιμέ-
νοντας νὰ μιλήσῃ. Μὰ ὁ Φαγάνας μιλιό.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ ἔρθε στὸ Φιδέ.

—Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, σύντροφε! φώ-
ναξε στὸ τέλος ὁ Γάτουλας τοῦ γέρου.

Θὰ μᾶς πῆς τί θὰ κάνουμε δῶ πέ-
ρα, ἢ ὄχι; Σὺ βέβαια ἔχεις τὸ σχέδιό
σου... Το κατ'ἐλαχίστον ἀπ' τὸ ὕψος σου
κι' ἀπ' τὸ χαμόγελό σου... Πές το μας
γρήγορα, μὰ τὴν καρδερίνα!.. Μόλις
μᾶς μένει καιρὸς γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦμε
τὸ Σφάχτη μὲ τίς τιμές ποὺ τοῦ ἔ-
ξίζουν!

Μὰ ὁ Φαγάνας δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ
ἀστεία καὶ ἀπάντησε ξερά-ξερά.

—Ναί, ἔχω τὸ σχέδιό μου!

—Ἄ! τόξερα ἐγὼ! εἶπε ὁ Φιδές...

Σ' ἀκούμε, μὰ λέγε γρήγορα, γιατί ἂν
περιμένουμε νὰ πάρῃ πρῶτα ὁ Σφάχ-
της τὸ ἑκατομμύριο ἀπ' αὐτὸ τὸ πη-
γὸς τὸν Ἀγγλο κι' ὕστερα νὰ κουνη-
θοῦμε, θάναί πιά ἀργά!

—Καὶ τότε ἄδικα ἐθυσίασα τὸ φτω-
χό μου Ἀτσαλοπόδη! εἶπε κι' ὁ Γά-
τουλας.

Ὁ Φαγάνας κούνησε ἡσυχὰ τὸ
κεφάλι.

—Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ βιαστοῦμε,
εἶπε... Τώρα τὸ ἑκατομμύριο εἶναι δικό
μας κι' ἔχουμε ἕξι ὥρες ἀκόμη μπρο-
στὰ μας.

—Πῶς! οὐρλιασε ὁ Φιδές... Ἐξὴ
ὥρες!.. Παλάδωσες, ἀδελφοῦλή
μου;.. Σὲ πέντε λεπτὰ ὁ Σφάχτης θά-
ναι δῶ καὶ σὺ λογαριάσεις νὰ τὸν ἀ-
φήσῃς στὴν ἡσυχία του ἕξι ὥρες;..
Ἐννοια σου καὶ δὲ θὰ τίς χάσει αὐτός
σὺν κι' ἐμᾶς τίς ἕξι ὥρες!

Ὁ Φαγάνας, ἀτάραχος πάντα, ἀπο-
φάσιζε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ σχέδιό του.

—Κοιτάξτε κεῖ! εἶπε δείχνοντας μὲ
τὸ δάχτυλό του μὴ σιδερένια γρίλλια, ποὺ
ἀνοιγόταν στὸ χῶμα, στὴν ἄκρη τοῦ
δρόμου, λίγα βήματα μακριὰ τους.

Ὁλοι κοιτάζαν σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

—Ἐ, λοιπόν, τί; εἶπε ὁ Φιδές, ποὺ
εἶχε προχωρήσῃ λίγο γιὰ νὰ βεβαιωθῇ
γιὰ ὅ,τι ἔβλεπε... Εἶναι μιὰ γρίλλια...
Μήπως μᾶς ἐνδιαφέρει σὲ τίποτε αὐτὴ
ἡ γρίλλια;

—Τί σκεπάζει ὅμως αὐτὴ ἡ γρίλλια;
ρώτησε ὁ Φαγάνας.

—Ποιὸς ἔχει!.. Ἴσως κανένα ὑ-
πόνομο.

—Ὁραία! Κι' ἂν κατόρθωνε κανεὶς
νὰ ρίξῃ τὸ Σφάχτη μέσα στὸν ὑπόνομο;

Αὐτὲς οἱ λέξεις ἀνοίξαν τὰ μάτια
τοῦ Φιδέ, τοῦ Γάτουλα, ἀκόμα καὶ τοῦ
Φρέδου.

Κι' οἱ τρεῖς καταλάβαιναν τώρα
γιατί ὁ σύντροφός τους ἔκαμε αὐτὸν
τὸν περίπατο στοὺς δρόμους καὶ κοι-
τοῦσε τόσο προσεχτικά τὸ χῶμα.

—Μὰ τὴν καρδερίνα! φώναξε ὁ Φι-
δές. Νὰ ἰδέα μιὰ φορά!.. Νὰ ρίξουμε
τὸ Σφάχτη στὸν ὑπόνομο!.. Θαυμάσιο!

—Ναί! ἀλλὰ πῶς; ρώτησε ὁ Φρέδος.

Ὁ Φαγάνας δὲν πρόφτασε νὰ λύσῃ
τὴν πολὺ φοβικὴ ἄλλωστε ἀπορία τοῦ
παιδιοῦ. Τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἀκούστηκε
τὸ βῆμα ἐνὸς ἀλόγου κι' οἱ ῥόδες μιᾶς
ἀμαξίας.

—Αὐτὸς εἶναι! εἶπαν οἱ κακοῦργοι.

—Ναί! ἀπάντησε ὁ Φαγάνας. Θὰ
κατεβῇ τώρα μπροστὰ μας καὶ θὰ χτυ-
πήσῃ στὸ χάνι νὰ τοῦ ἀνοίξουν.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Ὁ ἀμαξίας λιγόστε-
ψε τὸ τρέξιμο καὶ ῥώτησε ποὺ θὰ στα-
ματοῦσε.

Μιὰ φωνή, ποὺ ὄλοι τὴν ἐγνώρισαν
ἀμέσως, εἶπε :

—Στὸ πιὸ καλὸ χάνι.

—Τότε θὰ σὰ; σταματήσω στὴ
«Χρυσὴ Ἀγκυρά»...Εἶναι τὸ καλύτερο.

Ἐνας ἄνθρωπος πῆδησε ἀπ' τὴν ἄ-
μαξία. Ἦταν ὁ Σφάχτης.

Ὁ Φιδές δὲν μπορούσε νὰ σταθῇ στὴ
θέση του.

—Εἶναι μοναχός του! φιδόριζε...

Τώρα πρέπει νὰ πεταχτοῦμε καὶ νὰ
τὸν ἀρπάξουμε... Αὐτὸ εἶναι τ' ἀπλού-
στερο ἀπ' ὅλα!..

Μὰ ὁ Φαγάνας τοῦ κράττισε τὸ χέρι.

—Σώπαινε, τοῦ εἶπε, καὶ περίμενε.

Ὁλοι ὑπάκουσαν στὸν ἀρχηγὸ κι'
ἔμειναν ἀκίνητοι.

Καθὼς τὸ εἶχε προβλέψει ὁ Φαγά-
νας, ὁ ἀμαξίας κατέβηκε καὶ χτυποῦσε
μὲ δυνατὲς κλωτσιές τὴν πόρτα γιὰ νὰ
τοῦ ἀνοίξουν. Τέλος σ' ἕνα παράθυρο
φάνηκε ἕνας ἄνθρωπος μὲ τὰ πουκά-
μισα καὶ ῥώτῃσε :

—Τί χαλάτε τὸν κόσμον τέτοια ὥρα;

—Σοῦ φέρνω ἕναν ταξιδιώτη, ἀ-
πάντησε ὁ ἀμαξίας.

Ὅτι θυμωμένος κι' ἂν εἶναι ἕνας
ἐξονόχος, παρόμοια λόγια τὸν ἐξουμώ-
νουν ἀμέσως. Γιὰ τὸ κι' ὁ ἄνθρωπος
μὲ τὰ πουκάμισα εἶπε μὲ φωνή, ποὺ
ἀπότομα εἶχε μερῶσαι :

—Καλά... Ἐρχομαι ν' ἀνοίξω.

Ὁλοι κοιτάζαν ἀπὸ τὸ σακκάκι.

Καὶ τὸν ἔβλεπε δυνατὰ ἀπὸ τὸ σακκάκι.

Ὅστερ' ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἡ πόρτα ἄ-
νοίξε. Ὁ Σφάχτης πλήρωσε τὸν ἀμαξίας
τοῦ καὶ χάθηκε μέσα στὴ «Χρυσὴ
Ἀγκυρά».

Στὸ πρόσωπο τοῦ Φαγάνου ζωγρα-
φίστηκε ἕνα χαμόγελο : ὅ,τι εἶχε προ-
βλέψει εἶχε γίνηι. Τὸ θήραμα βρισκό-
ταν ἐκεῖ καὶ δὲ θὰ τοῦ γλύτωνε.

Ἐπειτα εἶχε ἰδῇ πῶς ὁ βασιλιάς ἤ-
ταν μόνος, πρᾶγμα ποὺ διευκόλυνε πο-
λὸ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου του.

Ὁ Φιδές, ποὺ ἔκανε κι' αὐτὸς τὴν
ἴδια παρατήρηση, μὰ δὲν μπορούσε νὰ
κρύβῃ τίς σκέψεις του, εἶπε :

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗ

ΕΝΑΣ ΦΤΩΧΟΣ ΔΑΝΕΙΣΤΗΣ

—Ἀντρέα!.. πάλι τὰ ἴδια: Ἐγὼ σ'
ἔστειλα νὰ φωνίσῃς νὰ φάμε καὶ σὺ
πάλι ἐμπλέεσαι μ' αὐτούς;

Ὁ Ἀνδρέας, ὀρθὸς μπροστὰ στὴ
γυναίκα του, ἔκουγε ὅλ' αὐτὰ μὲ κα-
τεβασμένο τὸ κεφάλι, χωρὶς νὰ λέγῃ
τίποτα.

—Ὁ Θεὸς ἔχει πῶς οἰκονόμησα
αὐτὸ τὸ δεκάρικο ἔπεσαν τὰ νύχια
μου δυὸ μέρες ἀπὸ τὸ πλῆσμο γιὰ νὰ

πάρω δέκα δραχμές. Σοῦ τίς ἔδωκα νὰ
φωνίσῃς ἕνα ψωμί καὶ σικοτάκια, νὰ
τηγανίσουμε νὰ φάμε, καὶ σὺ πῆγες
καὶ τὰ ἤπιες πάλι μὲ τοὺς ἴδιους!

Ὁ Ἀνδρέας, ὀρθὸς μὲ κατεβασμέ-
νο τὸ κεφάλι, δὲν ἔλεγε τίποτα.

—Πές μου, τὰ ξόδεψες ὅλα; Ὅλα
τὰ ἤπιατε;

Ὁ Ἀνδρέας, χωρὶς νὰ σηλώσῃ τὸ
κεφάλι, εἶπε ἕνα ξερὸ «Ὀχι».

—Ψέματα λές, τὰ ἤπιατε τὰ λεπτὰ
μου, τὸν κόπο μου!

Καὶ ἡ φωνὴ τῆς ἔτρεψε ἀπὸ θυμὸ
καὶ συγκίνηση.

—Ὁ Ἀνδρέας, χωρὶς νὰ σηλώσῃ τὸ
κεφάλι του, εἶπε :

—Ὀχι, δὲν τὰ ἤπιαμε. Δὲν πρόφθα-
σε νὰ ῥθῇ ἡ σειρά μου νὰ κερᾶσω καί...

—Τότε τί τᾶκαμες τὰ λεπτὰ, πές
μου, τί τᾶκαμες τὰ λεπτὰ μου;

Καὶ τὸν ἔβλεπε δυνατὰ ἀπὸ τὸ σακ-
κάκι. Ἐκεῖνος δὲν ἔφερνε καμμιά ἀντί-
σταση σὰν μαθητὴς ποὺ δὲν ἔχει τὸ
μᾶθημα. Καὶ ἀλήθεια, ὁ Ἀνδρέας ἦταν
ὑποταγμένος στὴ γυναίκα του σὰν μα-
θητὴς σ' αὐστηρὸ δάσκαλο, γιατί τε-
μπέλης ἐκ φύσεως, δὲν ἔκανε προκο-
πὴ σὲ καμμιά δουλειὰ καὶ ζοῦσε εἰς
βάρος τῆς. Αὐτὴ ἐξυόπλενε καὶ τὸν
ζοῦσε. Εὐτυχῶς δὲν εἶχαν παιδιὰ. Καὶ
ἂν τοῦπερταν σὰ χέρι λεπτὰ, εἶπε
ἀπὸ δικῇ του δουλειᾷ εἶτε ἀπὸ τίς γυ-
ναίκα του, ἔτρεψε στὸ καπηλειὸ μὲ
τοὺς φίλους του καὶ τᾶπινε. Εἶχε δι-
κὴν λοιπὸν τώρα νὰ τὸν μαλῶνῃ ἡ
γυναίκα του γιὰ τὸ δεκάρικο.

—Θὰ μοῦ πῆς τί τᾶκαμες τὰ λεπτὰ;

Καὶ τὸν ἔβλεπε δυνατὰ ἀπὸ τὸ σακκάκι.

Ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ σηλώσῃ τὸ κεφά-
λι, εἶπε ἀποφασιστικά :

—Τᾶδωκα δανεικά.

—Δανεικά!!! Καὶ τί μοῦγεινες ἐσύ;
ἀφοσιωτὴς, γιὰ νὰ μοῦ δανείζῃς λεπτὰ
καὶ μάλιστα ξένα; Γρήγορα νὰ πᾶς νὰ
φέρῃς τὰ λεπτὰ!

Ὁ Ἀνδρέας ἔμεινε ἀκίνητος στὴ
θέση του σὰν ἄγαλμα.

—Ἀκούς τί σοῦ λέω; Νὰ πᾶς νὰ
μοῦ φέρῃς τὰ λεπτὰ. Νὰ πᾶς νὰ τὰ πά-
ρῃς πίσω ἀπ' αὐτὸν ποὺ τᾶδωκες.

—Αὐτὸ δὲ γίνεταί.

—Σὲ ποῖόν, μωρέ, τᾶδωκες τὰ λε-
πτὰ μου;

—Στὸν Πρέκα. Μοῦ εἶπε πῶς δὲν
ἔχει ψωμί ἢ φαμελία του καὶ τοῦ τᾶ-
δωκα δανεικά. Τὸν ἔδλεπα στὴν παρέα
μας στενοχωρημένο, οὔτε κέρναγε
οὔτε ἔπινε. Τὸν ἐρώτησα καὶ μοῦ τὸ
εἶπε.

—Ἐδωκες τὰ λεπτὰ μου στὸν Πρέ-
κα νὰ φάῃ ἢ φαμελία του, καὶ μεῖς νὰ
μεινουμε νηστικοί;!!..

Τότε ὁ Ἀνδρέας ἐσήκωσε φηλὰ τὸ
κεφάλι, ἐκοίταξε κατὰματα τὴν γυναίκα
του καὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ αὐστηρή :

—Ἐμε

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΖΩΗ ΚΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Αγαπητοί μου,

Ο πρωί, άκουσα μιὰ γειτόνισσά μας πού φώναζε τὸ γιό της: — Ξύπνα λοιπόν, τ'εμπέλη, ὁπναρά! Ξύπνα πιά πού τὴ μισή σου ζωὴ τὴν κάνεις στὸ κρεβάτι, δὲ ντρέπεσαι!

Τὴ «μισή του ζωή». Μὰ καὶ βέβαια πού ἕνας ἄνθρωπος ὁπναρὰς χάνει τὴ μισή του ζωὴ κοιμώμενος κι' ὄνειρεμένος. Αὐτὸ δὲν εἶναι καθόλου ὑπερβολή. Ἀφοῦ κι' ὁ μὴ ὁπναρὰς ἄνθρωπος, ἐκεῖνος πού κοιμάται μόνο ὅσο χρειάζεται, ὅσο εἶναι ἀνγκαῖο, — ὁκτώ ὥρες τὸ ἡμερονύκτιο κατὰ μέσον ὄρο, γιὰτὶ ὁ νέος πρέπει νὰ κοιμάται κατὰ παραπάνω κι' ὁ γέρος κατὰ λιγότερο, — πόσα χρόνια νομίζετε πὼς χάνει;

Δὲν εἶναι δύσκολο νὰ κάμει κανεὶς τὸν λογαριασμό. Τὸν βρίσκω μάλιστα ἔτοιμο σ' ἕνα περιεργότατο ἄρθρο «περὶ καὶ ζωῆς χρόνου», δημοσιευμένο σ' ἕνα παμπάλαιο περιοδικό. Λοιπόν ὁ μέσος ὄρος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι 72 χρόνια. Ὅκτὼ ὥρες ὕπνο τὸ ἡμερονύκτιο, μᾶς παίρνουν 24 χρόνια ἀπὸ τὰ 72. Τί μένουν γιὰ ζωὴ κι' ἐργασία; Μόλις 48!

Κι' ὅμως μακάρι νάταν καὶ τόσα! Γιὰτὶ μήπως εἶναι μόνο ὁ ὕπνος πού μᾶς χασομερᾷ; Στὸ ἄρθρο πού σὰς εἶπα, βρίσκω καὶ πολλοὺς ἄλλους λογαριασμούς. Ἀκούστε: Γιὰ νὰ γυθῇ κανεὶς καὶ νὰ γδοθῇ, δύο, τρεῖς καὶ τέσσερες φορές τὴν ἡμέρα, δὲν θέλει τοῦλάχιστο μισὴ ὥρα τὸ ἡμερονύκτιο; Αὐτὴ ἡ μισὴ ὥρα, στὰ 72 χρόνια, μᾶς κάνει ἄλλον ἐνάμισιο χρόνο, χαμένο μπροστὰ στὸν καθρέφτη.

Ἐπειτα εἶναι τὸ φαί. Μπορεῖ κανεὶς νὰ ζήσει χωρὶς νὰ φάῃ; Πρόγευμα, γεῦμα, δειπνὸ, δειπνο... Γι' αὐτὰ ὅλα, καὶ γιὰ μερικὰ ἄλλα σχετικὰ μὲ τὴ θρέψη κι' ἐπίσης ἀπαραίτητα, δὲν χρειάζεται ἕνας ἄνθρωπος δύο ὥρες καὶ τέταρτο τὸ ἡμερονύκτιο; Νὰ ἀμέσως ἄλλα ξεῖς χρόνια καὶ ἐννιά μῆνες, πού τὰ χάνει κανεὶς στὸ τραπέζι ἢ ἄλλο...

Ἀκόμα: Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν ἄνθρωπος πού νὰ μὴ χάνῃ, περπατώντας ἢ μιλώντας, δύο ὥρες τὴν ἡμέρα. Ἀλλὰ ξεῖς χρόνια λοιπόν γιὰ φλανάρισμα καὶ φλυαρία. Ἐπειτα ἐπισκέψεις, θέατρα, διασκεδάσεις, τακτικὸς περίπατος κτλ. δὲν θέλουν ἄλλες δύο ὥρες τὴν ἡμέρα; Ἀλλὰ ξεῖς χρόνια. Κι' οἱ ἀρρώστειες; Ὅσο γερὸς κι' ἂν εἶναι κανεὶς, δὲν ἀρρωσταίνει, στὴν παιδικὴ μάλιστα καὶ στὴν γεροντικὴ ἡλικία καί, κατὰ

μέσον ὄρο, δὲν πρέπει νὰ λογαριάσουμε δύο ὥρες τὴν ἡμέρα ἀρρώστειας; Ἀλλὰ ξεῖς χρόνια.

Ἀν προσθέσουμε τώρα ὅλες αὐτὲς τίς χαμένες ὥρες, καὶ τοῦ ὕπνου μαζί, θὰ βροῦμε ὅτι ἀπὸ τίς 24 τοῦ ἡμερονυκτίου, ξεοδεύονται ἔτσι δεκαεννιά καὶ τρία τέταρτα. Κι' αὐτὲς οἱ ὥρες, στὰ 72 χρόνια, μᾶς κάνουν 59 χρόνια, 3 μῆνες, 4 ἡμέρες καὶ 4 ὥρες. Ὡστε τί μένει στὸν ἄνθρωπο γιὰ πραγματικὴ, σοβαρὴ ζωὴ κι' ἐργασία; 12 χρόνια, 8 μῆνες, 25 ἡμέρες καὶ 12 ὥρες. Καὶ ἂν ἀφαιρέσουμε κι' ἀπ' αὐτὰ, τὰ 7 πρώτα χρόνια τῆς ζωῆς, πού τὸ παιδί δὲν ἐργάζεται καθόλου, δὲν μένουν παρὰ 5-6 χρόνια ἐργασίας! Μάλιστα, τόσα ἔχει νὰ ἐργασθῇ ἕνας ἄνθρωπος, δταν εἶναι γερὸς, ἐγκρατής, φίλεργος καὶ καταφέρνῃ νὰ φθάσῃ ἀκριαῖος στὸν 72ο χρόνο τῆς ἡλικίας του. Μὰ δὲν εἶναι παράξενο νὰ συλλογίζεται κανεὶς: ὅτι ἕνας Σοφοκλῆς, ἕνας Ἀριστοτέλης, ἕνας Νεύτων, ἕνας Γκαίτε, ἕνας Βίκτωρ Οὐγκὼ ἔκαμαν σὲ τόσο λίγον καιρὸ τὴν τεράστια ἐργασία πού μᾶς ἄφησαν;

Θὰ πῆτε: αὐτοὶ μπορεῖ νὰ κοιμῶνταν λιγότερο καὶ νὰ μὴν ἔχαναν τόσες ὥρες στὸ τραπέζι ἢ στὴν τουαλέτα; Ἰσως. Ἀλλὰ καὶ τὸ μισὸ νὰ βάλουμε, γιὰ τοὺς πολὺ δραστηρίους κι' ἐργατικούς ἀνθρώπους, μόλις θὰ βροῦμε 12 χρόνια ἐργασίας, πού εἶναι πάλι λιγα. Ὅπως δὴ ποτε, οἱ περισσότεροὶ ἄνθρωποι. — Λόγιον, ἐπιστήμονες, χρηματιστὰι, κτλ. ὅσοι εἶναι καὶ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, — δὲν ἐργάζονται 'ς ὅλη τους τὴ ζωὴ περισσότερο ἀπὸ 5-6 χρόνια. Καὶ δὲν εἶναι θαῦμα πὼς κατορθώνουν κι' αὐτοὶ νὰ κάνουν τόσα πολλὰ σὲ τόσο μικρὸ διάστημα;

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ἡ ζωὴ, μὲ τίς ἀπαιτήσεις της, δὲν μᾶς ἀφίνει πολλὸν καιρὸ γιὰ πραγματικὴ, σοβαρὴ ἐργασία. Καὶ τώρα πού τὸ ξέρουμε μὲ ἀριθμούς, πρέπει νὰ οἰκονομοῦμε ἀκόμα περισσότερο τὸν πολύτιμο καιρὸ μας. Προπάντων νὰ μὴν παρακοιμώμαστε, γιὰτὶ οἱ ὥρες τοῦ παραπαιστού ὕπνου εἶναι οἱ περισσότεροὶ χαμένες. Καὶ τρώγοντας κανεὶς, καὶ ντυνόμενος, καὶ περπατώντας, μπορεῖ ἐπιτέλους νὰ ἀνέπνεται, πού κι' αὐτὸ εἶναι μιὰ προετοιμασία γιὰ τὴν ἐργασία του. Κοιμώμενος ὅμως δὲν κάνει τίποτα, περὰ τὸ πολὺ-πολὺ νὰ βλέπῃ ὄνειρα. Ἐξέρω ὁπναρὰδες πού κοιμοῦνται δέκα καὶ δώδεκα ὥρες τὸ ἡμερονύκτιο. Γιὰ κάμετε τώρα τὸ λογαριασμὸ νὰ ἴδῃτε πόσα χρόνια χάνουν αὐτοί. — Ἐλεγε λοιπὸν ὑπερβολὴ ἡ γειτόνισσα. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀντιβῇ ἡ ζωὴ τὴν κάνει στὸ κρεβάτι;

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ AUGUSTA LATOUCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'. (Συνέχεια)

Ἡ Διονυσία δὲν τὴν ἄκουσε. Θέλησε νὰ προχωρήσῃ. Εὐθὺς ὅμως ἡ Τρουσέτ ἔβγαλε δύο δάκτυλα στὸ στόμα της καὶ σφύριξε.

Ὁ Δουμπούκ ἄκουσε τὸ σφύριγμα κι' ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ τώρα, λογαριάζοντας τὴν εὐχαρίστηση πού θὰ εἶχε ἀκόμα μεταχειριζόμενος τὴ Διονυσία.

Ἡ Διονυσία ὅμως δὲν ἔκανε τὴν τρέλλα ν' ἀντισταθῇ σ' αὐτὸ τὸ γίγαντα. Χωρὶς νὰ διαστάσει καθόλου, ἐγύρισε πίσω, πέρασε μπρὸς ἀπὸ τὸν σύντροφο τῆς Τρουσέτ χωρὶς νὰ τὸν κοιτάξῃ καν, σὰν ἄνθρωπος πού κάθε ἄλλο ἔχει στὸ μυαλό του, καὶ πῆγε νὰ ἐνωθῇ μ' ὅλες τίς ἄλλες καθαρίστρες πού περίμεναν ἄδυναμες, ἀνήσυχες καὶ λυπημένες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΛ'

Ἀλληλοσπαράγμος

Ἡ Διονυσία δὲν στάθηκε πολὺ νὰ κοιτάξῃ τὸν καυγᾶ. Τῆς ἔκανε κακό. Τὴν ὥρα ὅμως πού ἐτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ σπῆτι της, εἶδε πὼς δὲν εἶχε πιά τὴ μεγάλη μαύρη μάλλινη ἐσάπια της.

Δὲν παραξενεύθηκε πολὺ. Σκέφθηκε μιὰ στιγμή νὰ γυρίσῃ στὸ μέρος πού ἡ Τρουσέτ δὲν τὴν ἄφησε νὰ περάσῃ, θυμήθηκε ὅμως πὼς τῆς τραβοῦσε τὴν ἐσάρπα της, σὰν νάθελε νὰ τῆς τὴν πάρῃ. Καὶ θυμήθηκε ἀκόμη πὼς ἡ Τρουσέτ εἶχε νὰ κάμῃ κάθε μέρα μ' αὐτὴ τὴν μεγάλη καὶ ζεστὴ ἐσάρπα, γιὰτὶ τὴν ζήλευε. Κατάλαβε λοιπὸν πὼς τὴν πῆρε καὶ δὲν ἔβριζε τὸν κόπο νὰ χάσῃ τὸν καιρὸ της γυρεύοντας Τρουσέτ κι' ἐσάρπα. Καὶ οἱ δύο εἶχαν κάνει φτερά.

Γύρισε λοιπὸν στὸ σπῆτι μὲ χαμένα καὶ τὸ μεροδούλι της καὶ τὴν ἐσάρπα της. Γεμάτη ὅμως μὲ τὸ ἴδιο θάρρος καὶ μὲ τὴν ἴδια ἀπόφαση.

Τὸ βράδυ ὁ πατέρας της τῆς εἶπε: — Θὰ πᾶς αὔριο στὸ Κουριέρ, Διονυσία;

— Θὰ πάω μόνο, γιὰ νὰ ἴδω ἂν θὰ ἐναπαύτουν δουλειά, πατέρα. Πολλοὶ λέγουν πὼς δὲν θὰ βαστάξῃ πολὺ αὐτό.

— Στὸ παρχμικρὸ ἐμπόδιο ὅμως, θὰ γυρίσῃς σπῆτι.

— Ἐννοια σας. Ἐπειτα δὲν μποροῦμε ἐμεῖς, βέβαια, οἱ γυναῖκες νὰ κάνουμε ἐπανόσταση.

— Δυστυχισμένες!.. εἶπε ὁ Κουτουριέ. Τὴν ἄλλη μέρα γύρισε στὸ ἄνθρωπο χωρεῖο. Ἀπὸ μακριὰ εἶδε τοὺς ἀπεργούς, πού ἦταν, ὅμι πιά, κνημιὰ εἰκοσθρία, ἀλλὰ καμμιὰ ἑκατοστή, καὶ εἶχαν πιασμένο τὸ δρόμο.

Τὴν ἴδια ὥρα, οἱ καλεῖ ἐργάτες

ἦρθαν ὅλοι μαζί, πολλοί, συσσωματωμένοι, σὰν στρατιῶτες στὴ μάχη.

Οἱ ἄλλοι, πού ἦταν λιγώτεροι, θελήσαν νὰ τοὺς διασπᾶσουν· δὲν μπόρεσαν ὅμως. Οἱ ἀπεργοσπᾶστες μπόρεσαν, μ' ὅλα τὰ χτυπήματα καὶ τίς πετρεῖες πού εἶχαν φάει, νὰ μπῶν μέσα στὸ ἄνθρωπο χωρεῖο. Καὶ ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν μερικοί, ἐνῶ ἄλλοι ἐξοκλοουθοῦσαν ἀκόμα τὴ μάχη μὲ τοὺς πιδ λυττασμένους ἀπεργούς.

Ἡ Διονυσία παρατηροῦσε ἀπὸ μακριὰ μὲ κατάπληξη, αὐτὴ τὴ μάχη ἀναμεταξὺ ἀδελφῶν καὶ τῆς φάνηκε πὼς δὲν ἦταν νίκη τῶν καλῶν ἐργατῶν τὸ ὅτι κατόρθωσαν νὰ κατεβῶν στὸ μεταλλεῖο.

Γιὰτὶ οἱ ἄλλοι, οἱ κακοί, γεμάτοι μίσους, φαινόταν νὰ τοὺς σκοτώνουν κάποιο ἀσχημοκόπο γιὰ ἐκδίκηση.

Ἐνῶ οἱ πρώτοι ἐργάτες εἶχαν φτάσει στὰ κλουβιά καὶ ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν κάτω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ μηχανικοῦ πού εἶχε μείνει πιστὸς στὴ θέσιν του, οἱ ἄλλοι πού περίμεναν τὴν ἀράδα τους, παρατηροῦσαν τὴ γιγνόμενη στὴν εἴσοδο.

Καὶ ἡ Διονυσία κοίταζε ἐπίσης μαζί μ' ἄλλες συντρόφισσες, μὲ τὴν ἰδέα πὼς θὰ μπορούσαν νὰ δουλέψουν σήμερα.

— Μοῦ φαίνεται, πὼς θὰ μπορούσαμε πιά σήμερα νὰ πιάσουμε δουλειά, εἶπε.

— Περίμενε λιγάκι ἐσύ, πού εἶσαι ἕνα μὲ τ' ἀφεντικά, τῆς φώναξε ἡ Τρουσέτ. Θὰ ἴδῃς τώρα ἂν θὰ δουλέψῃς. Γιὰ κοίτα κι' ἀπ' ἐδ' ὀλίγα.

Καὶ μὲ τὰ μάτια ὅλο φλόγες, τῆς ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τοὺς ἀπεργούς. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔβγαλαν ἄξαφνα ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα πού σχηματίζαν κι' ἔτρεχαν πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦταν οἱ ἀτμομηχανές, φωνάζοντας: — Ἐλάτε, παιδιά, πάμε νὰ σήσουμε τίς φωτιές.

Ὅλοι ὤρμησαν μὲ λύσσα. στὰ λόγια αὐτά.

— Μαζί, παιδιά, φώναξε τότε κι' ὁ πατέρας τῆς Γκῶδ, πού κατὰ εἶχε ὁποιασθῇ γιὰ τοὺς κακοὺς σκοποὺς τῶν ἀπεργῶν καὶ δὲν εἶχε κατεβῇ μὲ τοὺς ἄλλους στὸ πηγάδι. Πρέπει νὰ ὑπερασπισθοῦμε τὴ δουλειά μας, κι' ἔχουμε ἐμεῖς τὸ δικαίωμα.

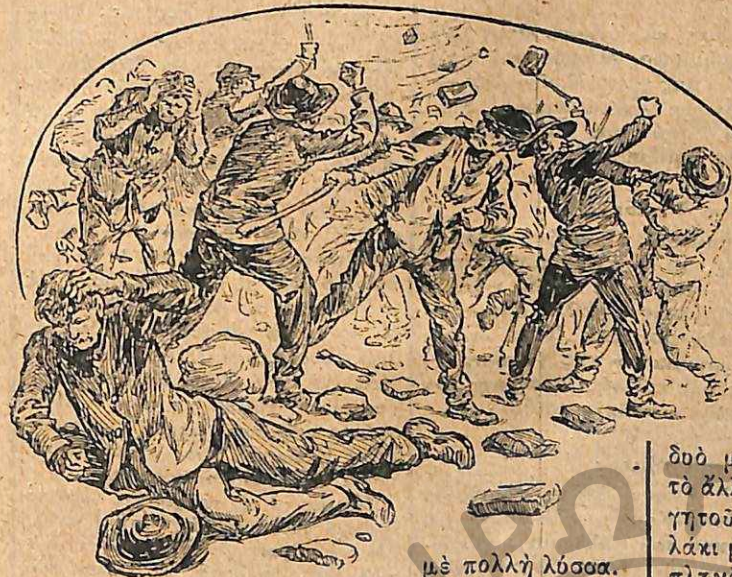
Οἱ ἀπεργοὶ εἶχαν ἀρπάξει κιάλας τὰ φουφάρια καὶ τοὺς λουστοὺς καὶ βγάλανε μέσα ἀπὸ τὰ φουρνέλλα ὅλα τὰ ναυαγμένα κάρβουνα. Τὰ ἔριχναν, ἔτσι ὅπως ἦσαν κατακόκκινα, ἐπάνω στὶς πλάκες

καὶ ἄδειάζαν ἐπάνω τοὺς κουβάδες νερό. Ἡ ἀτμοσφαῖρα γίνθηκε ὅλη βαρεῖα, πυκνὴ, γεμάτη καπνοὺς δηλητηριασμένους. Ἀδύνατο νὰ σταθῇ κανεὶς ἐκεῖ.

— Αἴντε νὰ δουλέψετε τώρα! τοὺς φώναξε ὁ Δουμπούκ, πού ἦταν ἐπὶ ἐφαλῆς τῶν ἀπεργῶν.

Κι' ἐνῶ ἐκορότ' εἶσαν ἔτσι τοὺς συντρόφους των, ὁ Δουμπούκ καὶ ὁ Τρουσέτ ἄδειάζαν μὲ λύσσα διαβολικὴ τὰ φουρνέλλα.

Οἱ ἐργάτες ὅμως δὲν τοὺς ἄφησαν νὰ ποτελειώσουν. Ὁρμησαν ν' ἀρπάξουν ἀπὸ τὰ χέρια τους τὰ φουφάρια καὶ τοὺς λουστοὺς κι' ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ στόμα τοῦ φουρνέλλου, πού ἦταν τόσο ἀναμμένο ὥστε νὰ φαίνεται ἄσπρο, ἀπεργοὶ καὶ ἀπεργοσπᾶστες ἦρθαν στὰ χέρια

Ἡ Διονυσία παρατηροῦσε ἀπὸ μακριὰ αὐτὴ τὴ μάχη... (Σελ. 325, στ. α')

νὰ ἐκκολλήσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Δουμπούκ τὸ πελώριο φουφάρι πού κρατοῦσε καὶ τραβοῦσε ἔξω τὰ κάρβουνα.

— Ἐναπάρ' του το, ἔναπάρ' του το, φώναξε ἡ Τρουσέτ καὶ δὸς του καὶ μιὰ ἀπὸ πάνω!

Ἡ Διονυσία πού ἔβλεπε τὴ σκηνή, ἀνατρίχιασε. Τῆς ἦρθε ἔτσι νὰ φωνάξῃ.

— Ἀν τοῦ δώσουν μιὰ δινωξήκι δού.

Ἀλλὰ δύο χτυπήματα τῆς Διονυσίας, τῆς φτωχοῦλας! μὲ τὴν ἀδυναμία τῆς λεπτοκαμομένης κόρης καὶ μὲ το πονεμένο χέρι της! Τί μπορούσαν νὰ κάμουν;

Ἐννοιασε πὼς μ' αὐτὸ θὰ ἐξέθετε τὸν ἐκτό της ἀνώφελα καὶ μάλιστα θὰ ἔχειροτέρεινε τὴν κατάσταση. Γιὰτὶ γρήγορα θὰ τῆς ριχνόνταν οἱ ἄλλοι.

— Ἀν μπορούσαν τοῦλάχιστον, εἶπε στὴ Γκῶδ, νὰ φύγουν μακριὰ ἀπὸ τίς φωτιές. Θὰ ἦταν λιγώτερο ἐπικίνδυνον. Καὶ πραγματικῶς, τὸ στόμα τοῦ φουρνέλλου ἀνοιγόταν κατακόκκινο, πελώριο, χώνωντας μαύρα καπνὸ καὶ

μιὰ ζέστη πού ἔφηνε. Καὶ οἱ ἄνθρωποι πού ἐμάλωναν μπροστὰ του μὲ τὰ πρόσωπα κατακόκκινα, ἀναμμένοι ἀπὸ τὸν καυγᾶ καὶ ἀπὸ τὸ μῖσος, ἐμοιάζαν μὲ διαδόλους πού εἶχαν βγῇ μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴ φλογισμένη κόλαση.

Ἐξαφνα, ἐπάνω στὴ μάχη, ὁ Δουμπούκ γλυστράει καὶ πέφτει μπρὸς στὴ φωτιά. Ἐκανε νὰ πιαστῇ ἀπὸ κάπου καὶ τὸ χέρι του ἀρπάξει καὶ πιάναται ἀπὸ τὸ πορτέλλο τοῦ φουρνέλλου πού τοῦ κίσει τὰ δάχτυλα καὶ τὸν κάνει νὰ βγάλῃ μιὰ φωνὴ πόνου τρομερῆ.

Ἡ Τρουσέτ πού εἶδε ἀπὸ μακριὰ τὸ πέναιμο τοῦ Δουμπούκ, ἔξω φρενῶν, πέταξε ἕνα λουστὸ πὺρ βρέθηκε στὸ χέρι της, κατεπάνω σ' ἐκείνον πού τὸν ἔκαμε νὰ πέσῃ.

Στὴ λύσσα της καὶ στὸ μῖσος της οὔτε φρόντισε πιά γιὰ τὸν Δουμπούκ πού ἔχει μείνει κατὰ τῆς καὶ βογγοῦσε.

Ἀμέσως ἡ Διονυσία πηγαίνει κοντὰ του καὶ τοῦ λέγει:

— Δόστε μου τὸ καυμένο χέρι σας. Μὴν τὸ δείχνετε στὸν ἄερα. Βάλτε το κάτω ἀπὸ τὴ μπλούζα σας. Ἔτσι. Τώρα μὴν κουνιθῇτε.

Ἡ Διονυσία εἶχε πάντα περασμένο στὸ μπράστο της τὸ καλάθκι της καὶ μέσα

δουὶ μπουκαλάκια, τὸ ἕνα μὲ λάδι καὶ τὸ ἄλλο μὲ ξύδι γιὰ τὴ σαλάτα τοῦ φαγητοῦ της. Πῆρε γρήγορα τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ λάδι, τὸ ἔδειξε ἐπάνω στὶς πληγές τοῦ Δουμπούκ, κατόπι ἔβγαλε τὸ καθαρό μανδηλάκι της, τῶς τις στὰ τέσσερα μὲ τὰ δόντια της, ἔκανε τέσσερις ἐπιδέψεις μὲ ἔδεσε μ' αὐτοὺς τὰ πονεμένα δάχτυλα.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΜΠΙΑ—ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Μιὰ πεταλούδα κλουμισμένη μὲ χρώματα φανταστικά, πετοῦσε 'στ' ἀνθὴ τρολλομένη ἀπὸ καμάρι καὶ χαρά.

Γιὰτὶ, δὲν ἦν ἄνθρωπος κανένα τόσα πολλά, καθὼς αὕτη, χρώματα ν' ἄχῃ ταιριασμένα μὲ τὴν χάρι ζηλευτῆ.

Μὰ 'ς τὴ χαρά της τὴ μεγάλη ἔαφνίστηκε, γιὰτὶ εἶχε 'δὴ κάμπια πού σέρνονταν ἀγάλι 'πάνω σὲ πρᾶσινο κλαδί.

Κι' εἶπε: — Θεέ μου, τί σκουληκι γεμίτο τρεῖς, βρωμερό!.. τέτοια μὴ φαίνανται, φέρνουν φρίκη καὶ νὰ τὸ βλέπω δὲν μπορῶ!

Κι' ἡ κάμπια ἀπάντησε θλιμμένα: — Ἀλλοίμονο, πρεμιερό!.. ὅτι πρὶν ἦσαν σὰν καὶ σένα κι' ὅτι σὲ λίγο θὰ γενῆς!

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΠΕΡΗΦΑΝΗ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Σ' ένα λειβάδι πράσινο,
Μ' τα γ' και μ' ένα Ανεμόνι,
Μία Παπαρούνα κόκκινη
Κι' ένα Μή-με-Λημονί.

Η Παπαρούνα τάλλα δυο
Πολύ περιφρονούσε
Κι' οτι κακό παθαίνανε,
Αυτή δεν τὰ πονούσε.

Μιά μέρα όμως άνεμος,
Φυσώντας με όρμη,
Όλα μαζί τὰ φύλλα της
Τὰ πήρε στη στιγμή.

Μά δεν χαρήκαν τάλλα δυο
Τὰ περιφρονήματα,
Κι' έγερσαν τὸ κεφάλι τους
Περύλυπα, θλιμμένα.

Φόν Κράν

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ ΣΤΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗ

(Για χάρη της Σκιάς)

Κάθουμαι σε μιά κάμαρα
Και βλέπω απ' όλο στην αλάνη, τών
παιδιών τὰ παιγνίδια... Μά αυτά
δὲ νιάζονται για τὸ γοργοχτύ-
πημα τὸ ρολογιού που μετρή-
τις ώρες.

Μόνο γὰ δὴ-πέρα κάθουμαι
στὸ παραθύρι κοντά, καί με λαχ-
τάρα ἀγναντεύω τὴ θάλασσα,
που χάνεται πίσω απ' τὴ στεριά.

Μὲ πειράζει πολὺ που βλέπω
τὸ μεροδείχτη καὶ λαχταρῶ νὰ
γελᾶσω, νὰ χαρῶ για νὰ τὸν κο-
ροϊδέψω, που περὶ φανερὸς κεί ψη-
λά κρατᾷ τὴ μέρες μας...

Γυμνὴ μὲ τὴ ζωγραφιά μένει
τιώρα στὸν τοίχο. Κάτω στὸ πά-
τωμα σκόρπιες τὴ μέρες τρίζουν
ἀπ' τὸ βάρος τοῦ πορμιοῦ μου.

Πέταξα στὸν ἀέρα τ' ἀπομει-
νάκια καὶ κείνος βισιστικὰ τὰ
φέρονει ξετρελλαμένα, πάντα ἀπ'
τῶν παιδιῶν τὰ κεφαλάκια, που
παίζαν ἐξέπιστα, καί ὕστερα τὰ
ρίχνειν στὴ λάσπη!

Ἐνα βάρος πλακώνει τὴν ψυ-
χή μου, που νοιώθω νὰ παρα-
λύνη λίγο-λίγο καὶ νὰ πέφτει.

Εἶναι τὸ σκοτάδι που πνίγει
τὸ φῶς; καί ἐγώ, μέσα στὴ θλίψη
αὐτὴ, κλαίγω-κλαίγω καί ἀκούγω
τὸ κλάμα μου αὐτό, σὺν ἄγριο
μοιρολόγι τῆς ζωῆς μου...

Ἰδανισμός

ΕΙΚΟΝΑ

Ἦταν ἓν' ἀπόγεμα τοῦ χειμῶ-
να, που τὸ κρύο δὲν ἦταν καὶ τό-
σο πολὺ. Βαρεία σύννεφα σκέπα-
ζαν ἔδω κι' ἐκεῖ τὸν οὐρανό.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ὁ ἥλιος ἔγρε-
νε στὴ δύση καὶ μὴς ἔστειλε τὴς
τελευταίες του ἀκτίνες.

— Πάμε στὴ θάλασσα, κορί-
τσια; λέω στὴς φίλες μου. Καὶ
ὅλες πήγαμε στὴν ἀκροθαλασσιά.

Ἀντίκρου μας, ὁ ἥλιος δλόχο-
νος, δλοένα κατέβαινε γιὰ νὰ
κρυφθῇ πίσω απ' τὰ βουνά. καὶ
οἱ ἀκτίνες του παίζανε με τὰ γα-
λῆνια νερά τῆς θάλασσας.

Τὰ σύννεφα ἀλλάζανε χίλια
χρώματα, ἀπ' τὸ λιλὰ ὡς τὸ χρυσοῦ,

Γύρω μας ἀπλώντανε μιά ἀ-
πέραντη ἡσυχία. Ἐνα βαπόρι
στεκότανε βουβὸ καὶ ἡ σκιά του
φαινόταν μεσ' στὸ νερό.

Ἐδὼ σκάλες χαλασμένες, ξύλα
μαζεμένα, ἐκεῖ στύλοι μονάχοι.
Όλα ἔχνη περασμένης τρικυμίας.

Πιὸ πέρα, μιά ἀμύλη τὰ σκέπαζε
ὅλα καὶ δὲν μπορούσαμε τίποτα
νὰ διακρίνωμε.

Στεκόμαστε καὶ βλέπαμε, χω-
ρὶς νὰ λέμε τίποτα, καὶ μόνον ὅ-
ταν ὁ ἥλιος χάθηκε ὅλος διόλου,
καὶ οἱ τελευταίες του ἀκτίνες
σβυστήκανε, ἀφήσαμε τὴ θάλα-
σα καὶ γυρίσαμε.

Ἀργῶ

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΜΟΥ

Τί εἶναι ἡ ζωή;

«Σὰ σύννεφο που περνᾷ», εἶναι
ἡ ζωή.

Κάποτε, τὸ σύννεφο εἶναι ὅσο
ποιο, εὐμορφο, ἑλαφρὸ, καὶ τότε
τὰ γελῶντας χαμογελοῦν· ἄλλοτε,
τὸ σύννεφο γίνεται μαῦρο, δύσ-
μορφο, βαρὺ τότε τὰ μάτια μας
δάκρυα γεμίζουν.

Τί εἶναι ἡ μοναξιά;

Ἡ μοναξιά, εἶναι ἓνα εὐμορφο
«παιδί», με σκοτεινὰ μαῦρα φτε-
ρά. μὰ που περᾷ πολὺ ψηλά...
Ναί, συχνὰ περᾷ ψηλά ὅποιος ἀ-
γαπᾷ τὴν μοναξιά. «Όλα «τὰ δ-
ριστοσυγγήματα» τῆς φιλολογίας,
τῆς τέχνης καὶ τῆς επιστήμης δὲν
εἶναι τῆς μοναξιάς παιδιά;

Χθὲς καὶ σήμερα

Χθὲς ἤμουν ἀκόμη κοριτσάκι
καὶ ἀγαποῦσα τὸ «δένδρο» για
τὸ πυκνὸ του φύλλωμα, τὸ «ἀν-
θος» για τὴν δροσιά που στάζει
ἀπὸ τὰ τρυφερά του πέταλα.....

.....Μά σήμερα μεγάλωσα, καὶ
σὺν νὰ ἐννοίωσα πνοή, αὐτὴν ἀν-
θρώπινη ψυχή, μεσ' στὸ κορμί
σου, Πλάτανε, στὰ φύλλα σου.

Ἀκακία! Τώρα ἀγαπᾷ τὸ σεί-
σμα τῶν φύλλων σου, Εὐκάλυπτε,
θέλω τὴ μυρωμένην σου ψυχού-
λα, Μενεξέ μου. Πουλουδάκι

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τοτός:—Τάκη, πήρατε γάλο
για τὴν γιορτὴ σου;

Τάκης:—Ναί, μὰ μισό.

Τοτός:—Ζωντανὸ ἢ σφαγμένο;
Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Μαγευτικ. Βοσπόρου

Ρωτοῦν τὸν Κουφιοκεφαλάκη:
—Τί σοφάει περιπαδότερο, τὸ
Θέατρο ἢ ὁ Κινηματογράφος;

—Ο Κινηματογράφος.

—Γιατί;

—Γιατί πληρώνω λιγώτερο
ἀπ' τὸ Θέατρο.

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Θέμου Μάσκα

Στὸ Σχολεῖο.

—Πόσοι εἶναι οἱ τέσσερις
Εὐαγγελισταί;

—Τεῖς.

—Πές τους.

—Ο Λουκάς καὶ ὁ Ἰωάννης.
(Παλαῖον)

Ἐστᾷ ὑπὸ τοῦ Γέρο-Δήμου

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ εἰς τοὺς
Συνδρομητὰς τῆς «ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΕΩΣ» διτὴ, κατὰ τὴν ΔΗ-
ΛΩΣΙΝ τοῦ 32ου φύλλου, ἡ ἐ-
τήσια συνδρομή, ἀπὸ 1ης Ἰου-
λίου, **ΗΥΣΘΗ** εἰς δ ρ α χ -
μ ἄ ς 25 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν
καὶ φ ρ α γ κ α 25 διὰ τὸ Ἐ-
ξωτερικόν. Ἐπομένως οἱ πλη-
ρώσαντες ἤδη ὀφείλουσι νὰ στεί-
λουν τὴν ΔΙΑΦΟΡΑΝ, ὑπολο-
γίζοντες, οἱ μὲν τοῦ Ἐσωτερι-
κοῦ λεπτὰ 75, οἱ δὲ τοῦ Ἐξω-
τερικοῦ δρχ. 3,40 (ἡ φράγμα
1,30) δι' ἑκάστον μῆνα ἀπὸ 1ης
Ἰουλίου μέχρι τῆς ἡμέρας πού
λήγει ἡ μὲν τὴν παλαιὰν τιμὴν
πληρωθεῖσα συνδρομή των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΗΝ ἄλλην φορὰ, ὅταν σὰς ἔλεγα
πὺς ἔχασα τὰ παιδιά μου τῆς Σμύρ-
νης, τῆς Μικρασίας, δὲν ἤξερ' ἀκόμα.
Ἐνῶμα πὺς εἶχαν γυρίσει ἀπὸ τὸ
στὸν τουρκικὸ ζυγὸ, πὺς εἶχαν χάσει
τὴν ἐλευθερίαν τὰ ἐπισκοπεῖν μὲ τὴν
Ἑλλάδα καὶ νὰ λαμβάνουν ἐλληνικά
περιοδικά. Πὺς ὅταν δηλαδὴ «ἀπο-
κλεισμένα» ὅπως πρῶτα. Ὑστερα ἔμα-
θα τὴν φρενή, τὴν φριχτὴ ἀλήθειαν:

Μοῦ τᾶσφαζαν, παιδιά μου! Ἡ μοῦ
τάχαψαν μαζί με τὰ σπῆτια τους! Ἡ
μοῦ τᾶπνιζαν στὴ θάλασσα! Ναί, δὲν
δὲν πρόφτασαν νὰ φύγουν, νὰ γλυτώ-
σουν, στὸν Πειραιᾶ, στὴ Χίο, στὴ
Μιτυλήνη, ὅπου μπόρεσαν, εἶναι τώρα
σφαγμένα, καμμένα, πνιγμένα! Ποιὰ
γλώσσα ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ παρα-
στήσῃ τέτοια συμφορά, τέτοια φρίκη,
τέτοια ὁδύνη, τέτοιο σπαργμό!

Μερικά, τὰ πιδ εὐτυχισμένα ἀπὸ τὰ
δύστυχα αὐτὰ παιδιά, ὅσα κατόρθω-
σαν νὰ φύγουν, τὰ εἶδα καὶ τὰ γνώ-
θους· γὰ τὴν δροσιά που στάζει
ἀπὸ τὰ τρυφερά του πέταλα.....

.....Μά σήμερα μεγάλωσα, καὶ
σὺν νὰ ἐννοίωσα πνοή, αὐτὴν ἀν-
θρώπινη ψυχή, μεσ' στὸ κορμί
σου, Πλάτανε, στὰ φύλλα σου.

Ἀκακία! Τώρα ἀγαπᾷ τὸ σεί-
σμα τῶν φύλλων σου, Εὐκάλυπτε,
θέλω τὴ μυρωμένην σου ψυχού-
λα, Μενεξέ μου. Πουλουδάκι

Μερικά, τὰ πιδ εὐτυχισμένα ἀπὸ τὰ
δύστυχα αὐτὰ παιδιά, ὅσα κατόρθω-
σαν νὰ φύγουν, τὰ εἶδα καὶ τὰ γνώ-
θους· γὰ τὴν δροσιά που στάζει
ἀπὸ τὰ τρυφερά του πέταλα.....

.....Μά σήμερα μεγάλωσα, καὶ
σὺν νὰ ἐννοίωσα πνοή, αὐτὴν ἀν-
θρώπινη ψυχή, μεσ' στὸ κορμί
σου, Πλάτανε, στὰ φύλλα σου.

Ἀκακία! Τώρα ἀγαπᾷ τὸ σεί-
σμα τῶν φύλλων σου, Εὐκάλυπτε,
θέλω τὴ μυρωμένην σου ψυχού-
λα, Μενεξέ μου. Πουλουδάκι

Μερικά, τὰ πιδ εὐτυχισμένα ἀπὸ τὰ
δύστυχα αὐτὰ παιδιά, ὅσα κατόρθω-
σαν νὰ φύγουν, τὰ εἶδα καὶ τὰ γνώ-
θους· γὰ τὴν δροσιά που στάζει
ἀπὸ τὰ τρυφερά του πέταλα.....

.....Μά σήμερα μεγάλωσα, καὶ
σὺν νὰ ἐννοίωσα πνοή, αὐτὴν ἀν-
θρώπινη ψυχή, μεσ' στὸ κορμί
σου, Πλάτανε, στὰ φύλλα σου.

Ἀκακία! Τώρα ἀγαπᾷ τὸ σεί-
σμα τῶν φύλλων σου, Εὐκάλυπτε,
θέλω τὴ μυρωμένην σου ψυχού-
λα, Μενεξέ μου. Πουλουδάκι

Μερικά, τὰ πιδ εὐτυχισμένα ἀπὸ τὰ
δύστυχα αὐτὰ παιδιά, ὅσα κατόρθω-
σαν νὰ φύγουν, τὰ εἶδα καὶ τὰ γνώ-
θους· γὰ τὴν δροσιά που στάζει
ἀπὸ τὰ τρυφερά του πέταλα.....

.....Μά σήμερα μεγάλωσα, καὶ
σὺν νὰ ἐννοίωσα πνοή, αὐτὴν ἀν-
θρώπινη ψυχή, μεσ' στὸ κορμί
σου, Πλάτανε, στὰ φύλλα σου.

Ἀκακία! Τώρα ἀγαπᾷ τὸ σεί-
σμα τῶν φύλλων σου, Εὐκάλυπτε,
θέλω τὴ μυρωμένην σου ψυχού-
λα, Μενεξέ μου. Πουλουδάκι

Μερικά, τὰ πιδ εὐτυχισμένα ἀπὸ τὰ
δύστυχα αὐτὰ παιδιά, ὅσα κατόρθω-
σαν νὰ φύγουν, τὰ εἶδα καὶ τὰ γνώ-
θους· γὰ τὴν δροσιά που στάζει
ἀπὸ τὰ τρυφερά του πέταλα.....

.....Μά σήμερα μεγάλωσα, καὶ
σὺν νὰ ἐννοίωσα πνοή, αὐτὴν ἀν-
θρώπινη ψυχή, μεσ' στὸ κορμί
σου, Πλάτανε, στὰ φύλλα σου.

καθ' ἑξαμηνία, ἡ δὲ τὸ χρόνον.
Ἄν εἶναι καλὰ, θὰ τοῦ ἐγκρίνωται
καὶ θὰ δημοσιεύονται χωρὶς κῆρυ-
ον (ἰατὶ θάνατι λίγα, διαλεκτὰ, καὶ ὅ
χωρὺν ὅλα). Ἄν δὲν εἶναι καλὰ, θὰ
τοῦ τὸ λέω καὶ θὰ τοῦ στέλνῃ ἄλλα.
Κι' ἂν καὶ τὰ δεύτερα αὐτὰ δὲν εἶναι
πάλι καλὰ, θὰ τὸν ἀρίνω... νὰ στείλῃ
τοῦ χρόνον. Πὺς σὰς φαίνεται;

Μεγάλῃ εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξένη-
σε τὸ πρῶτον σου γράμμα, Μεγαμένο
Κρητικόπουλο, με τὴς ὁράτες σου
ἐντυπώσεις. Συγχαίρω τὸ μπαμπά σου
πού δὲν σάφεινε νὰ διαβάξῃς τίποτ'
ἄλλο, παρὰ Διάπλασι καὶ μερικά βι-
βλία τοῦ κ. Ξενοπούλου «πού τοῦ ἄ-
ρσει ἡ γλώσσα τους καὶ τὸν περὶ-
χόμενον».

Νὰ καὶ ἡ Μαγεμένη Ρεμματιά
πού εἶχε κάμποσο καιρὸ νὰ φανῇ. Μ'
τὸ τόσο συμπαιθητικὸ καὶ εὐανάγνωστο
γραφηματάκι τῆς, μοῦ περιγράφει μιά
ώραία Αὐγουστιάτικὴ μέρα, ἐνῷ πε-
ριμένει, ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ, τὸ τέ-
λος... τοῦ κόσμου! Εὐτυχῶς, ὁ προφη-
τευθεὶς βομβαρδισμὸς δι' ἀεροπλάνων οὐτε
ἔγινε οὐτε θὰ γίνῃ. Πρὸς τί ἄλλως τε
νὰ βομβαρδίσῃ ὁ Θεός, ἀπὸ τόσο ὡ-
ραῖα τὸ κάνουν οἱ ἄνθρωποι;

Τὸ Βελουδένιο Ροδοπέταλο μοῦ
γράφει: «Εγώ, καί 100 δαχμῆς νὰ
γίνῃ ἡ συνδρομή σου, ποτὲ δὲν θὰ σά-
φισω. Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν,
θὰ ἤθελα γιὰ τὴν ὑπερέχεις κατὰ
τὴν ἀξίαν, τὴν ὕλη καὶ τὴν ἀγάπην, ἔτσι
ἔπρεπε καὶ κατὰ τὴν τιμὴν...» Ὅσο γιὰ
τὴς ἐκδόσεις τοῦ Σχολεῖου, ἂς συμμορ-
φώμεθα μετὰ τὸ στέδιο τοῦ κ. καθηγητοῦ.
οἱ πρόλογοι ὅμως καὶ οἱ ἐπιλογοί, ἂς
τὸν ἔρρη, δὲν εἶναι ἀπαράσιτοι πάντα.

Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.
Νυχτοπούλι, καὶ σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ
τέσσερα προηγουμένα γράμματά σου
θὰ σοῦ ἀπήντησα, δὲν γίνεται. Ἀργῶ
κάποτε, μὰ δὲν ἐξελγῶ καὶ προπᾶντων
δὲν «περιφρονῶ» κανένα. Οὐτε ἀπαντῶ
«σὲ κάθε φύλλο σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους»
ὅπως νομίζει. Πόσους ἀρίνω, ἅμα τε-
λειώνῃ ὁ χῶρος που ἔχω διαθέσιμος!

Καὶ ἡ κομωδία εἶναι ὡραία. Φοῦ-
λα Χατζηδάκη, καὶ ἡ μεταφράση σου
πολὺ καλὴ. Ἀργησα νὰ σοῦ ἀπαντή-
σω, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ βρῶ πρῶτα καιρὸ
νὰ τὴ διαβάσω. Τώρα ὅμως πρέπει
νὰ βρῶ καιρὸ καὶ νὰ τὴν ἀντιγράψω.

Γιατὶ ἔτσι που τὴν ἔχεις γραμμένην,
δὲν μπορεῖ νὰ πᾶν στὸ τυπογραφεῖο.
Ἐλαβα ὅλα σου τὰ γράμματά.

Κι' ἀπὸ τὸ γράμμα τῆς Τριαντα-
φυλλίας: «... Τί ἀισθάνθηκα ὅταν
ἤρθα στὸ γραφεῖόν σου!... Ἐτσι καὶ
τὴν ἀδελφὴν σου, ἀπὸ καὶ αὐτὴ ἔχει
ὅσους τεμπελιές. Ὅτι πῶ στὴν Καμέ-
λια, πὺς τὴν εὐχαριστεῖς γιὰ τὴν τιμὴ
πού σοῦ ἔκαμε νὰ δώσῃ τὸν ὀνόμα σου
στὸ πουλάκι τῆς.

Δὲν πιστεύω, Ἀμλετ, νὰ σοῦ ἤλθε
ὁ πυρετός ἀπὸ τὴν κοῦραση δὲν ὥρην
δρόμου. Στοιμάξῃ θὰ εἶγῃς ἡ θὰ κρῶ-
σες. Γιὰ τὸ ζήτημα ἐκεῖνο, νομίζω πὺς
ἓνας νέος μπορεῖ νὰ τὰ κάνει συγχρό-
νως καὶ τὰ δύο: καὶ νὰ ἀναγνῶνται νὰ
γράφῃ, καὶ τὰ παλιά του νὰ τὰ δου-
λεύῃ καὶ νὰ τὰ διωρῶνῃ.

Τὸ Γλυκοχάραμα μοῦ προτείνει νὰ
βάλω φῶρον στὴ Σελίδα [Συνεργασίας,
30 λεπτὰ τὸ κομμάτι, γιὰ νὰ μὴ μα-
ζεῖνται τόσα πολλὰ καὶ δὲν ξέρω τί
νὰ τὰ κάνω. Πρακτικὴ ἡ ἰδέα καὶ θὰ
τὴν ἐφαρμόζω ἀλλὰ σκοπεῖω νὰ με-
ταρρυθμίσω ριζικὰ τὸν κανονισμὸ τῆς
Σελίδος. Καὶ ἰδοὺ πὺς λογαριάζω:

Κάθε συνδρομητὴς δὲν θὰ ἔχῃ τὸ δι-
κάτωμα νὰ στέλνῃ παρὰ ἓνα νομμάτι.

Ἡ δ. Σταυρούλα Γ. Μαρκέτου, πτυ-
χιούχος τῆς Φιλολογίας καὶ συνεργά-
τρια τῆς «Διαπλάσεως» (ἡ Ε. Α.) ἂ

καθ' ἑξαμηνία, ἡ δὲ τὸ χρόνον.
Ἄν εἶναι καλὰ, θὰ τοῦ ἐγκρίνωται
καὶ θὰ δημοσιεύονται χωρὶς κῆρυ-
ον (ἰατὶ θάνατι λίγα, διαλεκτὰ, καὶ ὅ
χωρὺν ὅλα). Ἄν δὲν εἶναι καλὰ, θὰ
τοῦ τὸ λέω καὶ θὰ τοῦ στέλνῃ ἄλλα.
Κι' ἂν καὶ τὰ δεύτερα αὐτὰ δὲν εἶναι
πάλι καλὰ, θὰ τὸν ἀρίνω... νὰ στείλῃ
τοῦ χρόνον. Πὺς σὰς φαίνεται;

Μεγάλῃ εὐχαρίστησιν μοῦ ἐπροξένη-
σε τὸ πρῶτον σου γράμμα, Μεγαμένο
Κρητικόπουλο, με τὴς ὁράτες σου
ἐντυπώσεις. Συγχαίρω τὸ μπαμπά σου
πού δὲν σάφεινε νὰ διαβάξῃς τίποτ'
ἄλλο, παρὰ Διάπλασι καὶ μερικά βι-
βλία τοῦ κ. Ξενοπούλου «πού τοῦ ἄ-
ρσει ἡ γλώσσα τους καὶ τὸν περὶ-
χόμενον».

Νὰ καὶ ἡ Μαγεμένη Ρεμματιά
πού εἶχε κάμποσο καιρὸ νὰ φανῇ. Μ'
τὸ τόσο συμπαιθητικὸ καὶ εὐανάγνωστο
γραφηματάκι τῆς, μοῦ περιγράφει μιά
ώραία Αὐγουστιάτικὴ μέρα, ἐνῷ πε-
ριμένει, ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ, τὸ τέ-
λος... τοῦ κόσμου! Εὐτυχῶς, ὁ προφη-
τευθεὶς βομβαρδισμὸς δι' ἀεροπλάνων οὐτε
ἔγινε οὐτε θὰ γίνῃ. Πρὸς τί ἄλλως τε
νὰ βομβαρδίσῃ ὁ Θεός, ἀπὸ τόσο ὡ-
ραῖα τὸ κάνουν οἱ ἄνθρωποι;

Τὸ Βελουδένιο Ροδοπέταλο μοῦ
γράφει: «Εγώ, καί 100 δαχμῆς νὰ
γίνῃ ἡ συνδρομή σου, ποτὲ δὲν θὰ σά-
φισω. Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν,
θὰ ἤθελα γιὰ τὴν ὑπερέχεις κατὰ
τὴν ἀξίαν, τὴν ὕλη καὶ τὴν ἀγάπην, ἔτσι
ἔπρεπε καὶ κατὰ τὴν τιμὴν...» Ὅσο γιὰ
τὴς ἐκδόσεις τοῦ Σχολεῖου, ἂς συμμορ-
φώμεθα μετὰ τὸ στέδιο τοῦ κ. καθηγητοῦ.
οἱ πρόλογοι ὅμως καὶ οἱ ἐπιλογοί, ἂς
τὸν ἔρρη, δὲν εἶναι ἀπαράσιτοι πάντα.

Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.
Νυχτοπούλι, καὶ σὲ κάποιο ἀπὸ τὰ
τέσσερα προηγουμένα γράμματά σου
θὰ σοῦ ἀπήντησα, δὲν γίνεται. Ἀργῶ
κάποτε, μὰ δὲν ἐξελγῶ καὶ προπᾶντων
δὲν «περιφρονῶ» κανένα. Οὐτε ἀπαντῶ
«σὲ κάθε φύλλο σὲ ὅλους τοὺς ἄλλους»
ὅπως νομίζει. Πόσους ἀρίνω, ἅμα τε-
λειώνῃ ὁ χῶρος που ἔχω διαθέσιμος!

Καὶ ἡ κομωδία εἶναι ὡραία. Φοῦ-
λα Χατζηδάκη, καὶ ἡ μεταφράση σου
πολὺ καλὴ. Ἀργησα νὰ σοῦ ἀπαντή-
σω, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ βρῶ πρῶτα καιρὸ
νὰ τὴ διαβάσω. Τώρα ὅμως πρέπει
νὰ βρῶ καιρὸ καὶ νὰ τὴν ἀντιγράψω.

Γιατὶ ἔτσι που τὴν ἔχεις γραμμένην,
δὲν μπορεῖ νὰ πᾶν στὸ τυπογραφεῖο.
Ἐλαβα ὅλα σου τὰ γράμματά.

ναλαμβάνει παραδόσεις ἢ προγυμνά-
σεις, καὶ διὰ τὰς τρεῖς τάξεις τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ σχολείου, σὲ Διαπλάσεσιν
καὶ Διαπλάσεσιν.

Ὅποιος θέλει ἂς ἀπευθυνθῇ πρὸς τὴν
Δαδ. Μαρκετού, Εὐρυπιδίου 38.

Τὴ συνιστῶ καὶ ἐγὼ ὅς ὅλα τὰ παι-
διά που θέλουν νὰ μάθουν. Δύσκολα
θὰ ἐβρίσκαν καλὴτερη δασκάλῃ ἢ προ-
γυμνάστειαν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀυτὴν τὴν ἑβδομάδα, ἀπὸ
πρῶτην φορὰν στέλλοντας, ἔλαβα
τὰ ἑξῆς: «Μὴ με λημόνευς» (ἀντι-
γραφή). — «Ἡ ἀλογόμυγα». — «Ἀ-
ράχνη-Μέμφρις». — «Στὸν ἀδελφὸ μου». —
«Εὐρύπια». — «Φαλμὸς 163ος». —
«Γνωμικά». — Παιδικὰ Πνεύματα.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένη

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεία δε. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 80 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχὰ δε στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δε. 1,50

(KB' --- 932)

Σόρα Λεξιγέβ, Σ. Γρετυέλ καὶ Σόρα Προυκώ, ἄλλας, ὁ Μινωλιός κ' ἐβαλ' τὰ ρούχα ἀλλοιῶς! - Δὲν ξέρω ποιὸν νὰ πρωτοθαυμάσω, κείνον ποὺ βγαλε τὴ μόδα, ἢ κείνον ποὺ τὸν μιμήθη γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ προτιμῶ τὸν Ἐπαναστάτη!

(KB' --- 933)

Ρίτα, μικρὸ τὸ λάθος· λέγεσαι Μπρούμη καὶ ὄχι Μπούμη.

(KB' --- 934)

Ματωμένη Δόξα, Νίτσι, αἱ ἀνακαλύψεις εἶναι ὀρθόταται, φούλια δὲ ἀντὶ νὰ φάμε φγατε ἀπὸ τὴ Μέμφιδα καὶ Ἰωαννίδου Πάρτε καὶ σόδα νὰ χωνέψουν.

(KB' --- 935)

Αράχνη - Μέμφις, πιάστηκες στὰ δίχτυα σου. Πηδηχτούλη, Βενέδικτε, κινδυνεύετε. - **Α**κίλις

(KB' --- 936)

Αρχηγὲ τῆς «Τριανδρίας» - **Ι**σπόλντε, νὰ μὴς ξήσης καὶ τοῦ χρόνου, κόρη μου, νὰ μᾶς πουλήσης ἄλλες τόσες ἐξυπνάδες.

(KB' --- 937)

Συμπαθὼν Ἐπαναστάτην, τάσσομαι εἰς πλεῖστον Ἑλληνικοῦ Ἰδανικοῦ, κηρύττω ἀμείλικτον πόλεμον κατὰ «Κυκλάδων».

(KB' --- 938)

Ελευθερία, ἔχουν δίκαιον νὰ εἶναι ὑπερασπιστὰς τοῦ Σόρα Λεξιγέβ, αὐτὸς μόνον μεγαλῶσε τὴν Ἑλλάδα. - **Γ**Α'Ι-ΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(KB' --- 939)

Ανταλλάσσω Μ. Μυστ. μὲ ἀπαξάπασσας. Στείλατε μέσφ Διαπλάσσεως πρώτου.

(KB' --- 940)

ΓΑ'Ι-ΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(KB' --- 941)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΝΙΚΗΤΟΣ»

Παρά τὸς προσδοκίας τοῦ Νέου Ὁμήρου καὶ Ναπολέοντος, ὁ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ μᾶς ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΕΙ. Ὅσοι θέλουν εἶναι ἐλεύθεροι νὰ ἀπαντήσουν, ΝΕΕ ΟΜΗΡΕ, ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ, εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὴν ρεκλάμιν καὶ ἂν θέλετε, νὰ λάβετε τὸν πορμπουρά σας! Αἰτῇ δὲν λέγεται νίκη, εἶναι διαφήμισις!

Η Δοῖς τοῦ Συλλογοῦ ἄλλαξε: Τ. Σχινῖν, Πιπίνου 10, Ἀθήνας.

(KB' --- 942)

Δοξασμένε Τσολιζ, σὲ διαβεβαίω διὰ τὸ Γάιος Γράκχος δὲν εἶναι ὁ Νόννης, οὔτε ὁ νόνος σου! Ἐμπροσθέν μας εἶσαι ἕνας λιλιπούτιος! Δι' ἀπόδειξιν, ἂν θέλεις, στοίχημαίσομεν δε. 25.

Απάντησε τάχιστα.

(KB' --- 943)

ΜΕΓΑΣ ΑἰΝΩΣΤΟΣ

(KB' --- 944)

Πρωτομπαλινώντας στὸ Διαπλάσισμο, χαιρετῶ ἀπαξάπαντας, ἰδιαιτέρως Νιγάραν.

(KB' --- 945)

Κόδριγκτων

(KB' --- 946)

Ηρωα τῆς Κιουτάχειας τετράδου ἐστὶν ἀπεριμέναν δικὸν σου. Γάτε Γράκχε, ἐστὶν ἐλπίς.

(KB' --- 947)

ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΠΙΠΕΥΣ

(KB' --- 948)

Εχθροὶ μου, φυλαχθεῖτε θὰ σῖς ναυμαχίῃς ὅπως τὴν Τουρκικὴν Ναυμαχίδα. - **Κ**όδριγκτων

(KB' --- 949)

Πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας, καλῶς ὄρισες· λυπήθηκα ὅμως πολὺ ποὺ δὲν μὴς εἰδοποίησες πῶς θὰ πῆγαινες στὸν ἄλλο κόσμο γιὰ νὰ σοῦ δώσω χαιρετίσματα γιὰ τὴ γιαγιά μου.

(KB' --- 950)

Παλιέρροια

(KB' --- 951)

Νιαγάρ, δέχεσαι ἀλληλογραφίαν; Ἀπάντησε μέσον Διαπλάσεως.

(KB' --- 952)

Μοσχομάγκα τῶν Παρισίων, μὴ φαίνεται ὅτι τὸ ὄνομά μου σὰν εἶπε τὸ Διαβολόπαιδο καὶ τὸ ἐκδικούμι εἶναι ἡ Εὐγενία Νικολοπούλου.

(KB' --- 953)

ΠΑΝΟΛΙΕ, τὸ δικό σου τὸ ρολόγι φαίνεται ὅτι ξεκουρδίστηκε πάλι.

(KB' --- 954)

ΜΙΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(KB' --- 955)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΕ ΣΥΝΕΣΜΕ, τὴν φιλίαν μου τὴν ἔχετε· ὁ σὸ γιὰ ἀντιπροσωπεῖα, ἔχω ἄλλη.

(KB' --- 956)

ΜΑΡΓΙΟΛΑ, προσερχὴ στὸ δρομὸ σου, μὴν πάθης σὰν τοὺς ἄλλους. **Μ**ΙΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(KB' --- 957)

Σὸς Θυελελίφ, εἶσαι ὁ Τάκης Παπαδόπουλος, ἡ δὲ Μελαχροινὴ ἡ ἀδελφοῦλα σου· δὲν πιστεύω καὶ τώρα νὰ τρώμε φούλια.

(KB' --- 958)

ΜΙΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ

(KB' --- 959)

Κατεργαροῦλα, μὲ ἀνακαλύπτεις; εἶμαι μιά φίλη σου.

(KB' --- 960)

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ, μοιάζεις μὲ τὸν Κακιδιή.

(KB' --- 961)

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗ, σ' ἀγγίξαμε, βλέπεις, στο φιλότιμο ποῦν' ἀναλυμένο ἀπ. τὴν ζέστη!!!!

(KB' --- 962)

ΑΤΡΟΜΗΤΕ κ' ὅλη ἡ Σαχλαμαρία οἱ «Ἀνίκητοι», δὲν κάνετε τὴν ὕδρια νὰ μὴν ἔχουμε φασαρίες;

(KB' --- 963)

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ

(KB' --- 964)

ΑΓΟΡΟΚΟΡΙΤΣΟ!

(KB' --- 965)

Πῶς πάει τὸ τέννις καὶ οἱ Δώδεκα Ἀπόστολοι;...

(KB' --- 966)

ΚΡΥΦΗ ΕΑΠΙΔΑ

(KB' --- 967)

Εισερχόμενος εἰς τὸν Διαπλάσισμο χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλες.

(KB' --- 968)

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΓΕΝΙΑ.

(KB' --- 969)

Ενὴν, σὲ ἀνακαλύψαμε· εἶσαι ἡ Κ. Κ. σὲ φτάνει; Τρέμετε.

(KB' --- 970)

Νεφελώδης Οὐρανός, Ἐραστὴς τῆς Ἰδέας.

(KB' --- 971)

Φὸν Κολοκύθα, εἶσαι... μὲ διπλωμα.

(KB' --- 972)

ΑΛΟΓΟΜΥΝΑ, Μ. Ἰσπότης

(KB' --- 973)

Μὲ τὴν καρδίαν ἀγνοῦσαν παρακαλῶ ὅσους κ' ὄσες ἐπληξε ἡ ἐθνικὴ μας συμφορὰ, νὰ δεχθοῦν τὰ ὀλοθερμα συλλυπητήριά μου.

(KB' --- 974)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΑΣΣΟ-ΚΑΡΟ»

(KB' --- 975)

ΑΡΧΗΓΟΣ: ΗΤΕΙΡΟΛΗΨ

(KB' --- 976)

ΥΠΑΡΧΗΓΟΣ: ΑΡΥΓΚΑ

(KB' --- 977)

ΠΡΩΘΥΠ: ΣΟΚΙΔΕΖΙΝΕΒ.

(KB' --- 978)

Δοῖς: Ἰωάννην Ἀδώνη, p. r. Ἀθῆναι. ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ Ἀντιπρόσωποι. **Π**ΡΟΣΕΧΩΣ ἀνακαλύψετε ψευδαισθήματα.

(KB' --- 979)

Ο Ἀρχηγὸς ΗΤΕΙΡΟΛΗΨ

(KB' --- 980)

Σπανιόλα, Βεατρίκη, πρέπει νὰ εἰσθε πρώτα Ἐπαναστάτης... καὶ ἔπειτα νὰ μὲ βοήτε.

(KB' --- 981)

ΣΑΝΘΗ ΜΑΡΚΗΣΙΑ

(KB' --- 982)

ΑΜΝΗΣΙΚΑΚΕ ΠΑΙΔΑ, ὥραϊα σοῦ τὴν ἐκατάφερα.

(KB' --- 983)

Ο συνάδελφός σου, ΜΑΝΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

(KB' --- 984)

Βοὲ Χάγα ΜΙΝΟΤΟ, εἰ γυνεὺς καὶ ἔρχεσαι ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ δρόμου; Βοὲ με.

(KB' --- 985)

ΜΑΝΤΕΙΟΝ ΤΩΝ ΔΕΛΦΩΝ

(KB' --- 986)

Εσοκαπάζω: Πρίγκιψ τοῦ Ἀδωνάτου = Κούλα Μπίτσου.

(KB' --- 987)

Ζηκοτῶ = Ὁρ. Λαζαρίδης.

(KB' --- 988)

Λάβαρον τοῦ 21

(KB' --- 989)

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤ. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

(KB' --- 990)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ: Μοντεχρῖστον, Σμύρνην. Δεχομένα εὐχαριστως. Στείλατε Δσιν.

(KB' --- 991)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ Τ. ΚΥΒ. ΡΗΝΗΣΩΣ

(KB' --- 992)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ

(KB' --- 993)

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Χρυσόστομος, Γεν. Διευθυντ: Ἡρώς Ἡρακλῆς, Ἐπιθεωρητ: Μαυρὸς Σκελετός, Γρηματάρχ: Ἀνεμοστρόβιλος, Ἰδιαιτ: Ὑπουργοῦ: Καρόλα.

(KB' --- 994)

Ο Ὑπουργ: (ὑπογρ.) ΚΑΔΜΟΣ

(KB' --- 995)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

(KB' --- 996)

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Θάνατος Ἀλῆς, Ὑπουργοῦ: Ἐπτάπυλοι Ὁῦβαί, Γεν. Γραμμ: Πανούργος Ὀδυσσεύς, Τμηματάρχ: Πίνδαρος.

(KB' --- 997)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΚΑΛΩΤΕΧΝΙΑΣ

(KB' --- 998)

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Φῶτος Ἀλῆς, Ὑπουργοῦ: Σῶτος Γαρόδνης, Ἐπιθεωρ: Τζένν Μέρσις.

(KB' --- 999)

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

(KB' --- 1000)

ΥΠΟΥΡΓΟΣ: Λόρδος Κάνιγγ, Γ. Γραμματ: Ἰσβέρης, Ἐπιθεωρητ: Δεξάρι, Τσολιζ, Τμηματάρχης: Ὁρβάνος, Διερμην: Castel, Ἀντιπρόσωπ: Ἀθηνῶν. **Τ**ΡΙΑΝΔΡΙΑ

(KB' --- 1001)

ΠΡΟΣΕΝΕΙΑ

(KB' --- 1002)

Πρόξενος Ἀθηνῶν: Κώστος. Ἐρεσκίς, Ἀθηναῖος. Ἰσπότης: Ἀργιστοῦλου. **Σ**ένη: Καρδίτης: Κ. Τριανταφύλλου. Θεοφάνης: Κων. Κωνσταντίνου. Σμύρνης: Ἀλογόμυνα. Ἀνεμοστρόβιλος. Ἀιδινίου: Υἱὸς τῆς Νυντῆς. Πρόξενος Σμύρνης: Ἰω. Σαμοθράκης. Ὑποπρόξ: Μιχ. Παλμοῦτσος. Γραμμ. Εὐάν. Παλμοῦτσος.

(KB' --- 1003)

Ο Ὑπουργός.

(KB' --- 1004)

ΘΡΙΑΜΒ. ΥΠΕΡΦΑΝΕΙΑ.

(KB' --- 1005)

ΟΛΟΙ ΣΤΟ ΘΡΙΑΜΒΟ!.

(KB' --- 1006)

Τριανταφύλλια, στείλε μου διεύθυνσιν ἵνα σοῦ γράψω.

(KB' --- 957)

Ισβέρης

(KB' --- 958)

Ελπιδόπλεκτη Πορφυρά: χίλιες θερμὲς εὐχὲς γιὰ τὴν γιορτὴ σου.

(KB' --- 959)

Σπαθὶ τοῦ Κωνσταντίνου, Κωνσταντίνος, Ἀθῆ. Εὐζωνάκι, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.;

(KB' --- 960)

ΑΕΤΟΠΟΥΛΟ

(KB' --- 961)

ΣΟΡΑ ΔΕΖΙΝΕΒ, βλέπω ὅτι ἔχεις πολλοὺς ὑπερασπιστάς· νὰ σοῦ ξήσουν καὶ νὰ τοὺς χαιρετοῦμεν. Ἐκτός τούτου τὸν Ψηλορείτη σας τὸν ἐπλάκωσε τόχιοι. κ' ἐπάγως, τὸ λέγει τὸ ψευδώνυμο. Πῶς τὴν παθαίνετε!!

(KB' --- 962)

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(KB' --- 963)

ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΕ, ΚΕΡΑΥ-ΝΟΒΟΛΕ ΠΗΠΟΤΑ, ΚΑΒΟΥΡ, εὐχαριστῶ διὰ τὴν προσκλησιν. Ἐστεῖλα. Ἀναμῶν ταχιστα ἰδικά σας.

(KB' --- 964)

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(KB' --- 965)

Παρακαλοῦνται ἐκεῖνοι ποὺ θὰ στείλουν στὸν διαγωνισμόν μου Γραμματοσήμων. καὶ δι' ὁμιλήσετε ἄλλο θέλουν: ἀπὸ ἐμένα, νὰ γράφουν. Τ. Σχινῖν διὰ Γάιον Γράκχον, Πιπίνου 10, Ἀθήνας.

(KB' --- 966)

ΓΑ'Ι-ΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(KB' --- 967)

Α ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΚΑΡΛΟΤΤΑΣ

(KB' --- 968)

Προκηρύσσω διαγωνισμόν καλλιτεχνικῶν κάρτ-ποστάλ καὶ Μ. Μ. Προθεσμία μηνιαία. Βραβεῖα τρία. Δοῖς: Ἀνδ. Χ. Κωσταρίν (διὰ Καρλότταν) Κιτίον.

(KB' --- 969)

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

(KB' --- 970)

ΚΑΡΛΟΤΤΑ

(KB' --- 971)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΙΑΒΕΡΗ

(KB' --- 972)

Προκηρύσσω διαγωνισμόν Μ. Μ. Προθεσμία διμήνου. Συμμετοχὴ 20 λεπτοί. Γράψατε: Γεώργ. Ν. Οικονομόπουλον, Κιτίον.

(KB' --- 973)

ΣΤΕΙΛΑΤΕ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

(KB' --- 974)

ΙΑΒΕΡΗΣ

(KB' --- 975)

Χ. Δ. ἐκ Κιτίου, νὰ σοῦ πῶ τὸ ψευδώνυμό σου; Αὐτάαα!

(KB' --- 976)

Θαλασσοταραχὴ

(KB' --- 977)

Χαιρετῶ φίλικῶς Διαπλάσισμόν καὶ ἀνταλλάσσω κάρτ-ποστάλ μὲ ὅλα τὰ Διαπλάσσο-πύλα. Δοῖς: Μιράνταν Τ. p. r. Λευκωσίαν Κύπρου.

(KB' --- 978)

Μιράντα

(KB' --- 979)